

for
vietnam

2 1969
4. årgang
Pris 1 krone

Seier
for
FNL!

Telegram fra FNL.

Kính gửi

ỦY BAN NA-UY ĐOÀN KẾT VOI VIỆT NAM

Chúng tôi xin thành tâm ơn các bạn đã nhiệt tình chúc mừng những chiến thắng mới của quân và dân miền Nam Việt Nam trong dịp đầu xuân năm qua.

Nhơn dịp này, thay mặt nhân dân và Mặt trận dân tộc giải phóng miền Nam Việt Nam, chúng tôi xin bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đối với các bạn, các tổ chức tiên bộ ở Na-Uy và nhân dân Na-Uy từ lâu đã giành cho sự nghiệp thiêng liêng chống Mỹ của nước chúng tôi sự đồng tình ủng hộ tích cực. Chúng tôi coi đó là sự cổ vũ rất quý báu đối với quân và dân MNVN đang quyết chiến đấu chống xâm lược Mỹ giành thắng lợi hoàn toàn.

Chúc tình hữu nghị và đoàn kết anh em giữa nhân dân miền Nam Việt Nam và nhân dân Na-Uy ngày càng củng cố và phát triển.

Miền Nam Việt Nam, ngày 20 tháng 5 năm 1969

Đoàn Chủ tịch

Ủy ban Trung Ương Mặt trận dân tộc giải
phóng miền Nam Việt Nam

Den Norske Solidaritetskomite for Vietnam.

Kjære venner!

Vi takker dere hjertelig for deres gratulasjoner til de nye seire det sør-vietnamesiske folket og de væpnede styrker har vunnet ivår.

Det sør-vietnamesiske folket og den Nasjonale Frigjøringsfronten (FNL) vil overbringe sin dype takk til alle norske progressive organisasjoner og det norske folk for deres sympati for vår kamp mot amerikansk aggresjon, for nasjonal frigjøring. Vi betrakter dette som en stor oppmuntring for det sør-vietnamesiske folket i deres kamp mot USA-imperialistenes aggresjon.

Må vennskapet mellom det sør-vietnamesiske og det norske folk bli enda større og sterkere.

Sør-Vietnam 20/5 - 1969

Presidiet i Sør-vietnams Nasjonale Frigjøringsfront.

Solidaritetskomiteen hilser revolusjonsregjeringa.

President Huynh Tan Phat i den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam.

Den Norske Solidaritetskomite for Vietnam vil uttrykke sin gratulasjon og anerkjennelse i anledning dannelsen av en provisorisk revolusjonær regjering i Sør-Vietnam.

Dette er en naturlig konsekvens av de store seire som det sør-vietnamesiske folket har vunnet mot amerikansk aggresjon, for nasjonal frigjøring. Det er et viktig resultat av 8 år med folkekrig, og er et hardt støt mot USA-imperialistene og fascistjuntaen i Saigon. Så lenge det sør-vietnamesiske folket gjør som president Ho Chi Minh har sagt: "så lenge det finnes en eneste angriper igjen i vårt land, må vi kjempe videre for å tilintetgjøre ham.....", vil seieren helt sikkert tilhøre det heltemodige vietnamesiske folk.

Lenge leve den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa!

Ned med USA-imperialismen!

Anti-imperialistisk hilsen i solidaritet, Den Norske Solidaritetskomite for Vietnam.

USA-imperialismen øker sin innflytelse i Norge.

VIETNAMKRIGEN ÅPNER FOLKS ØYNE.

Den amerikanske undertrykkelsespolitikk rundt om i verden er etter hvert blitt bedre og bedre kjent. Ikke minst har det vietnamsiske folks heltemodige kamp mot USA-imperialismen bidratt til dette. De amerikanske monopolene har verdensomspennende økonomiske interesser. Utsuginga av de fattige folk i Asia, Afrika og Latin-Amerika har blitt stadig hardere; millioner dør årlig av sykdom og sult mens de amerikanske storkonsernene hover inn millionprofitter. Og historien forteller at når disse interessene blir truet, vanligvis av nasjonale og sosiale reisinger i en eller annen form, så gripes det til militærmakt eller mer eller mindre skjult infiltrasjon gjennom CIA.

Det amerikanske storkonsernet The International Telephone & Telegraph Companys (ITT) forsøk på gjennom sin datterbedrift Standard Telefon og Kabelfabrikk A/S å få overta aksjene i A/S Emaljeverket for noen måneder tilbake viser at den amerikanske imperialismen også forsøker å utvide sitt grep i Norge. Dette forsøket ble imidlertid slått tilbake, først og fremst gjennom de ansatte i Emaljeverket som tok en sit-down aksjon da nyheten ble kjent, og den senere oppfølging fra fagforeninger og klubber i form av støtteresolusjoner til de ansatte i Emaljeverket. Men samtidig har andre amerikanske konserner, uten at det i noen grad har vekket offentlighetens interesse, utvidet og forsterket sine posisjoner i Norge gjennom en årrekke.

MARSHALL-PLANEN SIKRER USA'S ØKONOMISKE INNFLYTTELSE I EUROPA

USA fremsto i 1945 ved krigens slutt som verdens sterkeste industrikapitalistiske makt. Men den høykonjunktur krigen hadde skapt sto i ferd med å ta slutt; en krise i den amerikanske kapitalismen syntes for mange uunngåelig. Marshall-planen ble redningen i form av investeringer i det krigsherjede Europa, hvor industrien var jevnet med jorden sam-

tidig som det industrielle miljø var til stede. Både produksjonsoverskuddet og kapitaloverskuddet fant avsetningsmuligheter.

Det er ikke tvil om at Marshall-planen i de første etterkrigsårene kom til å stå frem som USA-monopolenes viktigste brekkestang for økonomisk og politisk kontroll over Vest-Europa, i øst sa Stalin stopp. Det var fra planens første dager klart at den tok sikte på å legge forholdene til rette for en storstilt kapitaleksport fra USA til Europa i form av direkte investeringer. De politiske resultatene av denne "hjelpen" fra USA er velkjent; kommunistene ut av regjeringene, som i Frankrike, opprustning og medlemskap i NATO, bl. a. for Norges vedkommende. NATO fikk i tillegg til det rent militærpolitiske også økonomiske siktemål. I artikkel 2 i Nato-traktaten heter det således: "De (medlemslandene) vil søke å fjerne konfliktstoff i sin mellomfolkelige økonomiske politikk, og vil oppmuntre til økonomisk samarbeid seg imellom."

USA KJØPER OPP NORSKE INDUSTRI-AKSJER.

I de siste tiårene har amerikanske storkonserner kjøpt opp aksjene i veletablerte norske selskaper, samt i noen tilfeller datt ved oppbyggingen av nye. Dette har ført til at USA er det land som har de største aksjeinteressene i Norge; USA svarer for ca. 3% av de utenlandske aksjeinteressene i Norge. Dette går frem av tabellen nedenfor:

Tabell 1

Norske aksjer på utenlandske hender fordelt på eierland pr. 31. desember 1966. Pålydende verdi i millioner kroner:

Land:	Mill. kroner:
Belgia og Luxembourg	14,5
Canada	57,9
Danmark	16,6
Frankrike	117,4
Nederland	17,3
Sverige ¹⁾	99,0
Sveits	139,8
Storbritania og Nord-Irland	190,9
USA	282,3
Vest-Tyskland	4,7
Andre	14,4
I alt	954,8

1) Hvis LKAB's (Luossavara og Kirunavara Aksjebolag) interesser i Narvik tas med i betraktning, vil Sverige komme på 2.plass hva angår utenlandske investeringer i Norge.)

Tabellen ovenfor gir ikke et helt korrekt bilde av hvilke land som øver innflytelse. Da måtte vi ta med i betraktning det forhold at aksjer i norske selskaper eies av et utenlandsk selskap som igjen er dominert fra et tredje land. Mange land øver således innflytelse via Sveits. I tillegg øver USA stor direkte innflytelse gjennom Canada.

Tabell 1 viser tydelig stormaktenes sterke stilling. Storbritania veier tyngst innen varehandelen (særlig olje og bensin), mens det høye tall for Frankrike særlig skyldes den franske andelen i Norsk Hydro.

USA-monopolene har ikke bare økt sin innflytelse i Norge ved at man har kjøpt opp aksjer i norske bedrifter, men også gjennom produksjons- og salgssavtaler, patenter, lisensproduksjon m.v. Likeledes er innflytelsen økt ved at verdien av de oppkjøpte aksjene har steget, noe vi ser av tabellen nedenfor om utviklinga av den amerikanske aksjeinnflytelsen i Norge.

Tabell 2
Norske aksjer på amerikanske hender i mill. kr.

Dato:	Pålydende verdi:	Markedsverdi:
1. jan. 1929	48,1	33,8
1. jan. 1934	50,0	36,9
1. jan. 1937	42,0	34,4
1. jan. 1939	43,9	36,7
1. jan. 1947	48,8	48,2
31. des. 1951	50,4	77,1
31. des. 1956	68	143
31. des. 1962	185,5	
31. des. 1966	282,3	

Markedsverdien for 1962 og 1966 har vi ikke, men den er omtrent det dobbelte av pålydende verdi. Kursindeksen (kjøpsverdien i prosent av aksjenes pålydende) for norske aksjer i 1966 var i gjennomsnitt 218.

USA-IMPERIALISTENE INVESTERER I PROFITTBRINGENDE NÆRINGER.

De amerikanske interessene i Norge er konsentrert omkring noen få viktige næringer, særlig innen eksportsektoren. Interessene innen kjemisk industri, kull og mineraloljefor-edling, primær jern- og metallindustri, elektroteknisk industri og varehandel svarer således for over 91% av de amerikanske investeringene i Norge, noe som går fram av tabellen nedenfor.

Tabell 3
Norske aksjer på amerikanske hender fordelt på næring i 1000 kr. pålydende verdi, pr. 31. desember 1966.

Norsk næringsgren:	1000 kr:	1000 kr:
Forretningsbanker	1.009	
Forsikring	211	
Finansinstitusjoner i alt		1.220
Bergverksdrift		77
Næringsm.-drikkevare- og tobakksindustri	157	
Tekstil- og bekl.industri	1.495	
Tre-, møbel-, og innrednings-industri	26	
Treforedlingsindustri	1.005	
Grafisk ind., forlag, m.v.	200	
Lær- og gummivareindustri	17	
Kjemisk industri, kull- og mineralolje foredling	57.878	
Jord- metallvare- og maskin-industri	4.056	
Jern- og steinvareindustri	6	
Primær jern- og metallindustri	75.786	
Elektroteknisk industri	27.111	
Skipsindustri	43	
Annen transportmiddelindustri	12	
Diverse industri	38	
Industri i alt		167.830
Bygge og anleggsvirksomhet		31
Kraftforsyning		162
Varehandel		96.475
Sjøtransport		8.111
Annen samferdsel		27
Andre næringer		8.340
I alt		282.273

De amerikanske interessene i varehandel utgjøres for det meste av olje- og bensinomsætning, mens det er aluminiumsproduksjon som er viktigst innen næringsgruppen primær jern- og metallindustri. Vi skal senere se eksempler på de amerikanske oljekonsernernes og aluminiumstrustens politikk.

De amerikanske monopolene er til stede i Norge av en vesentlig grunn; for å sikre seg kontroll over norske råvarer, produksjon og markedsføring, for derigjennom å øke eiernes profitter. Så tidlig som i 1962 var betalingen til amerikanske kapitalister for lisensproduksjon, royalties, patenter o.l. hele 20 millioner kroner, et beløp som senere har økt. Aksjeutbyttet til de amerikanske eierne er av samme størrelsesorden. I tillegg kommer at de største verdiene trekkes ut fra Norge mer eller mindre skjult, slik at det amerikanske eierkonsernet unngår å bli skattlagt i Norge. En rekke USA-monopoler opptre derfor med null i overskudd eller med overskudd som tilsvarer under en prosent av omsetninga.

AMERIKANSKE SELSKAPER UNDERTRYKKER NORSKE ARBEIDERE.

Profitten skaffes til veie ved en stadig hardere utbytting av den norske arbeider gjennom rasjonalisering, økt arbeidstempo og raffinerte lønssystemer. Dette er lønssystemer som lenge har vært i bruk i USA og som har til formål å splitte opp arbeiderne og ødelegge solidariteten dem i mellom. Et av disse er beskrevet i en artikkel i "Klassekampen" nr. 4, mai 1969: "Essos lønssystem terroriserer arbeiderne". Den gjelder lønns- og organisasjonssystemet som er gjennomført ved Esso-raffineriet på Slagentangen. Her blir alle arbeiderne ansatt individuelt som "funksjonærer" med månedslønn. Esso er ikke med i NAF og retter seg selv sagt ikke etter tariffavtaler. Ved raffineriet er det 10 forskjellige lønnsgrupper, som blir laget ut i fra "stillingsbeskrivelser". Innen hver gruppe er det fem undergrupper. Midt i hovedgruppa ligger det som en hemmelig lønnskomite regner for "normallønn" for en slik stilling. Hvilken undergruppe arbeideren kommer i blir avgjort ved personvurdering av de nærmeste overordnede.

De ansatte ved raffineriet får ikke vite hvilken lønnsgruppe de står i, og heller ikke hvor de er satt innenfor denne gruppa. Ingen vet heller hvor mye arbeidskameratene tjener, og den enkelte vet ikke mer om sin egen lønn enn denn summen han ser i posen hver måned. Bedriftsledelsen oppfordrer de ansatte til å angi kamerater. Klager og rapporter på arbeidskamerater blir gjerne premiert med lønnstillegg, mens upopulære klager på arbeidsforhold o.l. har en tendens til å gi tynnere lønningspose. Arbeiderne ved raffineriet får heller ikke lov til å organisere seg. Det samme lønssystemet er innført ved Essos bedrift på Valle.

Ut fra dette organisasjons- og lønssystemet kan Esso gjøre nærmest hva de vil med de ansatte. Arbeidere som blir plassert i den laveste lønnsgruppe, er de som bedriften er interessert i å bli kvitt, go de må gjøre regning med å miste jobben. Bedriften vet at det er arbeidsledighet i distriktet og spiller på det.

Liksom Esso godtar ikke Electric Furnace Products Co.LTD i Sauda, som eies av Union Carbide Corp. i USA, de gjeldende tariffavtaler. Således ga lønnsnemda for noen tariffoppgjør siden arbeiderne 10 øre mer i timen. Selskapet nektet å godta dette med den begrunnelse at firmaet ikke var medlem av NAF, og at lønnsnemdkjennelsen bare gjaldt for forholdet LO-NAF.

Et tredje eksempel på raffinerte lønssystemer finner vi ved Alnor Aluminium på Karmøy, som eies av Norsk Hydro og Harvey Aluminium Incorporated, California. Lønssystemet her er utarbeidet med god hjelp fra Norsk Produktivitetsinstitutt og er så jævnlig at det har vakt en voldsom reaksjon

innen LO, som krever at bedriften skal godta tariffavtaler. Det foreligger store muligheter for at arbeiderne vil gå til streik for å få gjennom sine krav.

Undertrykkelsen av arbeiderne i de amerikanske bedriftene vil føre til stadig hardere motstand fra de ansatte, de vil ikke finne seg i den stadig hardere utbyttinga. Samtidig har USA-monopolene interesse av å undertrykke det norske folket for å sikre profitten. For de amerikanske eierne er NATO deres framste garantist og det viktigste redskap til å holde det norske folk i sjakk. Den norske regjering har her stilt seg på amerikanernes side ved at den har inngått avtaler med NATO som tilsluttet brukte amerikanske tropper i Norge for å slå ned forsøk som kan true de amerikanske interessene. De norske unntakslovene tjener de samme interesser, de skal brukes mot arbeidsfolk som vil befri seg fra kapitaleiernes undertrykkelse.

USA-MONOPOLENE OVERTAR NORSKE SELSKAPER.

Et typisk eksempel på hvordan USA-monopolene går frem for å skaffe seg kontroll over bedrifter i utlandet er overtagelsen av Titan Co. A/S i Fredrikstad. Selskapet ble stiftet i 1916 som et rent norsk foretagende. I 1920 utvekslet imidlertid Titan Co. patenter med Dupont-trusten National Lead Company i New York, og da gikk det ikke lenge før det amerikanske selskapet sikret seg kontroll over det norske. Fra slutten av 20-årene har Titan Co. vært helt underlagt trusten, slik at National Lead Company 1. januar 1967 eide 69.911 aksjer av 70.000 aksjer i Titan Co. Ved at trusten overtok Titan Co. sikret den seg også kontrollen over A/S Titania, Hauge i Dalane og The Jøssingfjord Manufacturing Co. A/S i Sokndal.

STØTT

SOLIDARITETSKOMITEENS ARBEID.

I juni har vi mottatt:

2/6	Kjell Ottesen, Oslo	20,-
3/6	Sortland SUL	23,75
8/6	Sos-stud. Oslo	180,-
18/6	Gaasvik	5,-
23/6	Britt Rodal, Bærum	15,-
23/6	Odd Askim, Oslo	50,-
30/6	Kjell Ottesen, Oslo	10,-
ialt		<u>303,75</u>

Send ditt bidrag til

Solidaritetskomiteen for Vietnam. Boks 558

Oslo Sentrum, Postgiro 20 29 81.

AMERIKANSK KAPITAL

KONTROLLERER

NORSK ALUMINIUMSINDUSTRI.

Vi nevnte at de amerikanske interessene i Norge blant annet var konsentrert omkring viktige eksportindustrier. Aluminiumsindustrien er den viktigste, og det er her produksjon av råaluminium som teller. Råstoffet, aluminiumoksyd, kjøpes gjennom amerikanske selskaper, og betalingen skjer i form av leveranser av råaluminium. 40% av den norske produksjonen går direkte til USA som betaling for råstoffet, av de resterende 60% blir mestepar-

ten eksportert bl.a. til USA for bearbeiding. Den amerikanske aluminiumstrusten har således kontroll over både råvarer og ferdigprodukter, og som vi skal se, over produksjonen gjennom aksjeinteresser i de norske primæraluminiumsverkene, (smelteverk for råaluminium).

I dag er Norge det 3. største aluminiumsproduserende land i den vestlige verden, etter USA og Canada. De norske primæraluminiumsverk er følgende:

1. Mosjøen Aluminiumverk,
2. A/S Årdal og Sunndal Verk, Sunndalsøra
3. Norsk Aluminium, Høyanger,
4. A/S Årdal og Sunndal Verk, Årdal,
5. Det Norske Nitridaktieselskap Tyssedal,
6. Sør-Norge Aluminium, Karmøy,
8. Det Norske Nitridaktieselskap, Eydehavn.

9. A/S Vigelands Brug, Vennesla (Aluminium-raffineringsverk).

10. Lista Aluminiumsverk (under bygging)

De fleste norske aluminiumsbedriftene er kontrollert av den internasjonale aluminiumstrusten, hvor den amerikanske Mellon-gruppen dominerer. Det ledende selskapet i trusten er Aluminium Company og America (ALCOA). På grunn av amerikansk trustlovgivning m.m. har det vesentlig gjort seg gjeldende utenlands gjennom andre selskaper, bl.a. Alcan Aluminium Limited, Montreal i Canada. Således hadde ALCOA direkte interesser i Norge i begynnelsen av 20-årene, men dette selskapets aksjer i norske bedrifter ble i 1928 overført til Alcan. I hele verden er det nærmere 70 aluminiumsproduserende selskaper, og nesten alle er samlet om eller indirekte knyttet til de store verdensomspennende konsernene i aluminiumstrusten.

ÅSV ET UNDERBRUK AV ALCAN.

A/S Årdal og Sunndal Verk ble stiftet i 1947, Aksjekapitalen pr. 1. januar 1967 var 115 millioner kroner fordelt på 115 000 aksjer, hvorav staten eide alle aksjer unntatt 2. Selskapet ble dannet på grunnlag av anlegg tyskerne hadde bygget under krigen. Utbyggingen etter krigen ble stort sett finansiert med lån fra USA, som skulle tilbakebetales ved store aluminiumsleveranser fra verkets produksjon til de priser som til enhver tid noteres i USA. Videre hadde selskapet bundet seg overfor den internasjonale aluminiumstrusten til i et visst tidsrom å kjøpe sin aluminiumoksyd fra Alcan, mot betaling i ferdigaluminium, og ikke bygge ut egen oksydrproduksjon, som det ville ha vært muligheter for etter krigen på grunnlag av de tyskbygde anleggene i Sauda. Disse avtalene ga selvfølgelig den internasjonale aluminiumstrusten en sterk strategisk posisjon, og staten måtte overlate halvparten av aksjene til Alcan i slutten av januar 1967 etter et press som da hadde vart noen år.

Avtalen med Alcan førte til at aksjekapitalen ble hevet til 192 millioner kroner, hvorav 42 millioner kroner var preferanseaksjekapital som nedbetales årlig. Den totale aksjekapital pr. 1. april 1969 er 175,2 millioner kroner, og Alcan og den norske stat eier hver 50% av aksjene. Som kompensasjon for avtalen med Alcan ble den norske stat den største enkeltaksjonær i det kanadiske selskap med et medlem i Alcans hovedstyre. Det norske selskapets anlegg på Sundalsøra hadde i 1968 en kapasitet på 120.000 tonn råaluminium, anlegget i Årdal 116.000 tonn.

AKTIESELSKAPET NORSK ALUMINIUM COMPANY, som ble stiftet i 1923, ble i forbindelse med ÅSV's avtale med Alcan inkorporert i ÅSV-gruppen som datterselskap. Smelteverket i Høyanger hadde i 1968 en kapasitet på 29.000 tonn råaluminium.

A/S NORDISK ALUMINIUMINDUSTRI, som ble stiftet i 1917, ble likeledes inkorporert i ÅSV-gruppen. Selskapet har fabrikk for hel- og

halvfabrikata i Holmestrand. Også METALLEM-BALLASJE i Hamar ble med i ÅSV-gruppen da ÅSV inngikk avtalen med Alcan. I 1968 ble IL-O-VAN ALUMINIUMVAREFABRIKK i Moss overtatt av A/S Nordisk Aluminiumsindustri og kom dermed med i ÅSV-gruppen.

ÅSV-gruppen har gruveanlegg i Surnadal (kalksteinsgruver) og i Lassedal pr. Kongsberg, og har en fabrikk for veisikringsutstyr i Vik i Sogn. Gruppen eier også Tyin, Fortun og Høyanger kraftverker.

ÅSV-gruppen har en samarbeidsavtale med Rautfoss ammunisjonsfabrikker om videreføring av aluminium. Det nye selskapet har fått navnet I/S Aluminiumprofiler. ÅSV har også en avtale med Det Norske Zinkkompani A/S om en årsproduksjon på ca. 20.000 tonn aluminiumfluorid. Produksjonen skal starte opp i 1970.

Ca. 85% av ÅSV-gruppens produkter eksporteres, og ÅSV er den vestlige verdens nest største eksportør av aluminium. Den totale omsetningen var i 1968 790 millioner kroner. Som nevnt hover de utenlandske monopoler inn kjempeprofitter fra norsk produksjon. Med hensyn til overskudd etter avskrivninger lå således ÅSV på førsteplass i Norge i regnskapsåret 1967 både relativt (i forhold til omsetningen) og absolutt (overskudd i millioner) med et overskudd på 75,2 millioner kroner. Gruppens netto overskudd etter at skatter var betalt var på 36,2 millioner kroner. Netto-overskuddet for 1968 ble av samme størrelsesorden, 36,0 millioner kroner.

ÅSV PROFITERER PÅ KUPPET I HELLAS.

ÅSV-gruppen hadde klare interesser av kuppet i Hellas, som skulle forsvare USA-monopolenes økonomiske interesser. Viktige råvarer skulle forsvares; ÅSV får bauxitten fra Hellas. ÅSV har også interesser andre steder der CIA har infiltrert. Oksyden fåes fra Jamaica, Britisk Guiana og USA. I tiden fra 1957 til 1964 satt Cheddi Jagan som statsminister i Britisk Guiana. Han forsøkte å minske de utenlandske selskaperes innflytelse. CIA grep inn, godt støttet av den britiske regjering. Aluminiumstrusten hadde også en finger med i spillet. ÅSV's råvareleveranser er fortsatt sikret.

ÅSV har også direkte interesser på Jamaica. Selskapet har ett medlem i styret i gruve- og oksydselskapet Alcan Jamaica Ltd. Styreformann i ÅSV er Onar Onarheim, som også var formann i den komiteen som skulle vurdere "den videre utbygging av Norges bistand til utviklingslandene" (Onarheim-komiteen). I innstillingen fra komiteen, som ble avgitt 9. desember 1966, går man inn for at staten skal legge forholdene til rette for økte private norske investeringer i de utbyttede land. På side 29 i innstillingen heter det således: "Utvalget antar at de direkte norske investeer-

ingene som det i første rekke kan være realistisk å regne med i de kommende år, er slike som foretas for å få adgang til lokale råvareressurser eller nasjonale, tollbeskyttede markeder av en viss størrelse. Endel av de bedriftene i Norge som kunne tenkes å ville etablere seg i utviklingsland er utenlandsk-eiet." ÅSV har tydeligvis ekspansjonsplanene klare; investeringer i Asia, Afrika og Latin-Amerika sikrer Alcan profitt.

Den internasjonale aluminiumstrusten har interesser i Norge ikke bare gjennom ÅSV-gruppen. Den soper inn profitter også gjennom andre selskaper:

MOSJØEN ALUMINIUMVERK har en produksjonskapasitet på 87.000 tonn råaluminium pr. år. ALCOA har 50% av aksjene, Elkem A/S den andre halvparten.

DET NORSKE NITRIDAKTIESELSKAP har to råaluminiumfabrikker samt flere datterselskaper. Produksjonskapasiteten for råaluminium var i 1968 vel 34.000 tonn. Alcan og The British Aluminium Co. Ltd. eier hver ca. halvparten av aksjene.

ALNOR ALUMINIUM NORWAY A/S, Karmøy, har en produksjonskapasitet på vel 80.000 tonn råaluminium pr. år. Norsk Hydro eier 51% av aksjene, mens HARVEY ALUMINIUM INCORPORATED fra California eier 49%. Harvey har imidlertid sikret seg kontroll gjennom at det er inngått en 40-års avtale om at Harvey skal levere det nødvendige kvantum aluminiumoksyd til Alnor mot bytte av råaluminium.

LISTA ALUMINIUMVERK i Farsund ventes å være ferdig i 1971. Elkem A/S og ALCOA deltar hver med 50% i utbyggingen av Lista-verket.

De to gjenstående primæraluminiumverk, Sør-Norge Aluminium og A/S Vigelands Brug, er dominert av henholdsvis fransk-sveitsiske og britiske interesser.

VIETNAM-KRIGEN ØKER ETTERSØRSELEN PÅ ALUMINIUM.

Før opptrappingen av Vietnam-krigen produserte de norske aluminiumsverkene for lager. Men USA-imperialismen hadde bruk for dette krigsviktige lettmetall, og aluminiumsindustrien gikk inn i en periode med høykonjunktur. Dette har gjort aluminiumsindustrien høyst profitabel med stadige prisøkninger på aluminium. Derfor har aluminiumsindustrien interesse av at krigen fortsetter. Dette gjelder selvsagt også for ledelsen av de norske smelteverkene. Her ligger en av grunnene for den norske regjerings holdning til krigen i Vietnam.

ESSO - EN VERDENSOMSPENNENDE EDDERKOPP.

Vi har tidligere nevnt at USA-monopolene deltar i bensin- og oljeomsetningen i Norge, og Essos utbytting av arbeiderne ved raffineriene. A/S Norske Esso ble stiftet i 1893, og aksjekapitalen pr. 1. januar 1967 var kr. 63.640.000 fordelt på 127.280 aksjer hvorav 127.134 aksjer eies av Standard Oil Company, New Jersey i USA. A/S Esso-Raffineriet på Slagentangen og Vallø Oljeraffineri. Dette er bare en del av selskapets virksomhet. I 1962 solgte Standard Oil sine produkter i mer enn 100 land og eide 50% eller mer av aksjene i 275 datterselskaper i 52 land. Standard Oil hadde 114 datterselskaper i Nord-Amerika, 77 i Europa, 43 i Latin-Amerika, 14 i Asia, 9 i Afrika og 18 andre steder. Ved utgangen av 1962 hadde selskapet en bruttoformue på

11,488 milliarder dollar, årsinntekten i 1962 var 10,567 milliarder dollar og nettoinntekten 841 millioner dollar. Mesteparten av profitten kom fra de utenlandske datterselskapene.

Tabell 4

Prosentvis geografisk spredning av Standard Oils formue og inntekter i 1958.

Område:	Bruttoformue:	Profitt:
USA og Canada	67	34
Latin-Amerika	20	39
Østlige halvkule	13	27
Totalt	100	100

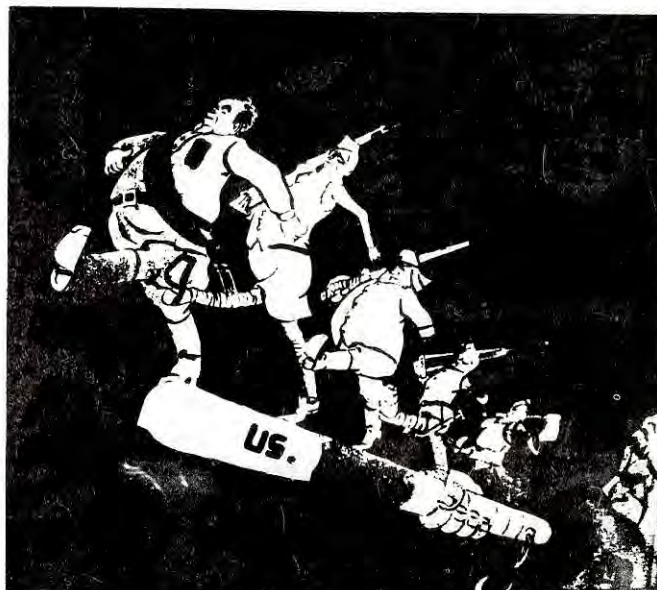
Vi ser altså at Essos investeringer utenfor Nord-Amerika var halvparten så store som investeringene i dette området, mens Essos utenlandske profitt var dobbelt så stor som den innenlandske. Profitttraten utenlands var altså 4 ganger så stor som den innenlandske profitttrate.

Ekspansjonen av Standard Oils utenlandske formue har blitt finansiert av profittene på de utenlandske virksomhetene. Disse profittene har vært så store at etter at utenlandsk ekspansjon har blitt finansiert, så har det fremdeles vært store summer tilbake som er overlatt til moderselskapet i USA. Tallene fra 1962 forteller sitt tydelige språk. Det året var som nevnt, Standard Oils totale profitt 841 millioner dollar. Av denne summen ble 538 millioner betalt ut som utbytte til aksjonærene, som stort sett er borgere i USA. De resterende 303 millioner dollar ble brukt sammen med investeringene hjemme og i utlandet. Men i 1962 var profitten fra Standard Oils virksomheter i USA kun 309 millioner dollar, altså 229 millioner dollar mindre enn det beløp som ble utbetalt i aksjeutbytte. Med andre ord, ca. 40% av aksjeutbyttet pluss de nettoinvesteringene som ble foretatt i USA, ble finansiert ved profitten av Standard Oils utenlandske virksomheter. Det blir ikke noe overskudd igjen på datterbedriftene i utlandet; det trekkes nesten i sin helhet til USA. Således hadde A/S Norske Esso i regnskapsåret 1967 bare et overskudd på 7,0 millioner kroner etter avskrivninger, men før skatten var betalt - et beløp som svarer til under 1% av omsetningen. Heller ikke i Sverige har de amerikanske oljeselskapene noe regnskapsmessig overskudd.

USA'S MILITÆRALLIANSER BESKYTTER LANDETS UTENLANDSINVESTERINGER

Vi har her pekt på Essos og ALCOAs verdensomspennende interesser. En rekke andre USA-monopoler har en tilsvarende geografisk spredning. Disse utenlandske interessene blir ikke bare opprettholdt ved hjelp av kapitalinnflytelse, men svært ofte gjennom USA's militære undertrykkelsesapparat og mere skjult gjennom

CIA's operasjoner. USA har utenfor sitt eget territorium opprettet over 3.600 militære baser fordelt på over 30 land, med over 1 million amerikanske soldater og militært personell, samt opprettet en kjede av militærpakter, som NATO, CENTO, SEATO og bilaterale pakter. Tidligere president Johnson erklærte at i 1964 var det 344 amerikanske antigeriljaenheter fordelt på 49 land, med oppdrag å bekjempe nasjonale frigjøringsbevegelser. Denne militærpolitikken føres for å forsvare at USA med 6% av verdens befolkning fortsatt skal kunne kontrollere 60% av den ikke kommunistiske verdens naturressurser, og for å sikre at Standard Oil og likesinnede selskaper fortsatt skal kunne hove inn millionprofitter.

Verdenspolitiet dirigerer sine lakeie

NORDEK VIL FØRE TIL ØKT USA -INVESTERINGER I NORDEN.

I perioden fra 1958 til 1966 startet mer enn 2.100 amerikanske selskaper opp virksomheter i Europa. Spesielt dannelsen av EEC førte til en voldsom amerikansk interesse for Europa. Istedenfor å motvirke økt amerikansk kontroll over industrien i Europa førte EEC til at de amerikanske storkonsernene opprettet datterbedrifter innen området, særlig ved oppkjøp av eksisterende bedrifter, for å unngå de ytre tollmurer. Spesielt har Vest-Tyskland fått merke dette. I 1966-67 ble således tre av de største selskapene i landet overtatt av amerikanske monopoler. Braun A.G. ble overtatt av Gillette Co., Alfred Teves Machinen und Armaturenfabrik Frankfurt ble overtatt av ITT og Texaco INC. overtok Vest-Tysklands største oljeselskap. Opprettelsen av "Nordek" vil sannsynligvis få de samme følger for norsk industri. ITT's forsøk på å få overta aksjene i Emaljeverket er bare et forvarsel om en ny flom av investeringer innen den elektrotekniske sektoren.

Morgan-trusten som står bak ITT, har fra før ikke bare interesser i Norge gjennom Standard Telefon og Kabelfabrikk. Trusten øver også på innflytelse i A.S. Elektrisk Bureau (via Sverige) med datterselskaper, Osram-Fabrikken Aksjeselskap i Drammen (via Storbritannia) og Norsk A.S. Philips (via Nederland). De bedriftene i Norge som Morgan-trusten har interesser i, deltar i flere innbyrdes kartell- og konkurranseregulerende avtaler.

Teknisk Ukeblad nr.21 for iår kunne således melde at "Amerikanske oppkjøp av svenske bedrifter skjøt fart ifjor, blant annet gjennom ITT's store ervervelser. Hittil i år har aktiviteten vært forbausende lav, men dette er bare stille før stormen - tror man på svensk hold. Flere svenske bedrifter ligger nå i forhandlinger om salg til amerikanerne og ettersom de amerikanske kjøpere betaler betydelig høyere pris enn det europeerne kan tilby, kommer antakelig et flertall av forhandlingene til å resultere i kjøp. Planene om et nærmere samarbeid mellom de nordiske land har økt USA's interesse for etablering i Norden."

Dette slår totalt ihjel argumentasjonen til de som hevder at et nordisk samarbeid vil hindre at amerikansk og europeisk monopolkapital fortsatt tilraner seg stadig større innflytelse i Norge. Resultatet vil bli det motsatte:, stadig større norsk avhengighet av USA-imperialismen. Det nye skattesystemet - momsen - som innføres i 1970, hvor investeringsavgiften etterhvert vil falle bort, vil sansynligvis også føre til økt amerikansk investeringsaktivitet i Norge.

DEN NORSKE REGJERINGA LØPER USA-IMPERIALISMENS ÆREND.

I nesten hele etterkrigstida har det vært bevisst politikk fra den norske regjeringens side å trekke utenlandsk kapital til Norge. Tidligere generalsekretær i FN, Trygve Lie, ble i sin tid sendt ut av DNA-regjeringen som "dollar-ambassadør" for å skaffe utenlandsk kapital til Norge. Lie lovet de amerikanske storkonsernene store kapitalgevinster.

Denne politikken krevde selvfølgelig, og krever fortsatt, politiske og økonomiske konseksjoner til kapitaleierne i form av å tilgodese eierinteressenes ønsker angående rentenivå, utbyttere regulering, bedriftsbeskatning osv. En av konsekvensene har blitt en skattemessig favorisering av utenlandske storkonserner som vil investere i Norge. F.eks. da Esso-raffineriet ble grunnlagt fikk dette en så fordelaktig behandling at det vakte betydelig misnøye blant norske bedrifter. Og da General Motors skulle by-

gge i Skedsmo ble firmaet favorisert skattemessig ved at det skulle slippe skatt i et visst antall år.

Videre foregår det fra statens side en subsidiering av den amerikanske aluminiumsindustrien. Mens Elkem/ALCOAs aluminiumsverk på Lista vil få levert strøm til det utrolig lave beløp av 2,15 øre pr. kwh fra Sira-Kvina-anleggene, er gjennomsnittsprisen for hele landet 6,5 øre, det tredobbelte.

Regjeringen har blant annet gitt uttrykk for sitt syn på utenlandske investeringer i Norge i Stortingsmelding nr.39 for 1967 - 1968. Man mener at utenlandske investeringer vil kunne bidra til positive struktur- rasjonaliseringer, samtidig som man beklager at norske bedrifter fører en for lite ekspansiv investeringspolitikk i utlandet.

I sin praktiske politikk har regjeringen flere ganger vist at den opptreer som et haleheng til USA-imperialismen. Dette har ikke minst kommet frem gjennom regjeringens Vietnam-politikk. Samtidig som man nekter å anerkjenne den Demokratiske Republikken Vietnam, har man godkjent fascistklikken som utfører USA-imperialismens ordre i Saigon. Videre har den norske regjeringen stilt territorium til disposisjon for trening av de amerikanske tropper som så er blitt sendt til Vietnam. I samme sleng kan vi nevne eksporten av raketter fra Kongsberg Våpenfabrikk til USA-styrkene i Vietnam - samt den øvrige støtte til USA gjennom NATO.

I den siste tiden har den norske regjering gjennom politiet stadig tatt i bruk nye voldsmetoder for å undertrykke rettferdige anti-imperialistiske demonstrasjoner. Dette gjøres for å tilfredsstille de amerikanske interessene som tydelig merker at kampen mot USA-imperialismen øker i Norge gjennom aksjoner og økt tilslutning til de anti-imperialistiske organisasjonene.

Men uansett de metoder regjeringen tar i bruk for å slå ned det anti-imperialistiske arbeidet, f.eks. ved at politiske militærnekttere kastes i fengsel, så vil kampen mot USA-imperialismen i Norge øke.

BEKJEMP USA-IMPERIALISMEN!
NEI TIL AMERIKANSK KONTROLL OVER NORSKE
ARBEIDSPLASSE!
NATO UT AV NORGE!
BEKJEMP REGJERINGENS HALEHENGSPOLITIKK TIL
USA!

GREEN BERETS - hån mot det norske folk!

FORELØPIG STANSET.

Det første forsøket på å vise fascistfilmen "The Green Berets" i Norge ble resolutt slått tilbake av flere hundre demonstranter utenfor Rosenberg Kino med god støtte av progressive medlemmer fra foreningen "Fri Film". På forhånd hadde fagforeninger, klubber, politiske ungdomsorganisasjoner og andre progressive grupper protestert mot propagandafilmen. Men dette var bare en foreløpig seier. Filmen vil uten tvil senere bli forsøkt vist på USA-imperialismens forlangende.

DE STORE MASSEMEDIA I USA-IMPERIALISMENS TJENESTE.

USA-imperialistene har alltid benyttet seg av de store massemedia for å rettferdiggjøre sin undertrykkelsespolitikk i hele verden. De store USA-monopolene kontrollerer gjennom eierinteresser og annen innflytelse de fleste aviser, radio- og TV-selskaper, filmselskaper og telegframbyråer. Spesielt har man funnet det nødvendig å ta i bruk disse mediaene i propagandaens tjeneste i et stadig større omfang etter at USA begynte aggresjonskrigen i Vietnam. Og etterhvert som USA er blitt drevet tilbake etter det ene nederlaget etter det andre har behovet vokst for å kunne heroisere den vold som USA-imperialismen utøver i Vietnam. Filmen har her blitt tatt i bruk som et viktig virkemiddel; kunstnerisk innhold er blitt skjøvet til side i stadig større grad til fordel for rå propaganda. "The Green Berets" representerer foreløpig toppen på denne utviklingen; filmen har verden over blitt frakjent ethvert snev av kunstnerisk innhold.

PENTAGON BETALER.

"The Green Berets" er blitt til ved et samarbeid mellom filmselskapet Warner Bros og det amerikanske forsvarsdepartementet. Da John Wayne laget filmen, mobiliserte han en

betydelig del av den amerikanske hær uten å betale stort for det. Filmselskapet hadde i 1967 under opptakene Fort Benning i Georgia til rådighet i mer enn 100 dager, og hadde anledning til å låne soldater, våpen, helikoptre og annet utstyr. Regningen kom på 18.623,64 dollars eller ca. 140.000 norske kroner. De virkelige omkostningene var nærmere en million dollars, vel 7 millioner norske kroner. Disse opplysningene er nylig kommet fram etter at kongressmedlemmet Benjamin Rosenthal fra New York protesterte mot at det blir gitt statlige subsidier til en film som gir et så ensidig heltebilde av krigen i Vietnam.

Det er denne propagandafilmen USA-imperialismen nå forsøker å påtvinge det norske folk. Warner Bros har allerede hovet inn millionprofitter på fremvisningen andre steder. Hvorfor anser USA-imperialismen det så viktig å få denne filmen vist? Den viktigste grunnen er at USA's definitive nederlag i Vietnam nærmer seg med stormskritt og at oppmerksomheten må ledes bort fra dette slik at prestisjen kan beholdes. Det gjøres bl.a. ved å lage film som heroiserer en spesiell gruppes skitne innsats i Vietnam.

NORSKE IMPORTØRER ADLYDER

"HIS MASTERS VOICE".

De store monopolene som tjener grovt på folkemordet i Vietnam, presser stadig hardere på for å få filmen vist. De har alliert seg med politi og kommunalt filmbyråkrati mot det norske folk som ikke vil se denne skitne propagandafilmen. USA-imperialistenes fremste støttespillere i Norge, med Morgenbladet og NÅ i spissen, skriker opp om at filmen må vises; ytringsfriheten må bevares. Hulheten i denne argumentasjonen er ikke vanskelig å avsløre. Det er nemlig alltid et spørsmål om frihet for hvem. Dette er igjen et spørsmål om de store amerikanske filmmonopolene fortsatt skal kunne få påtvinge den vestlige verden sitt pro-imperialistiske syn. Disse monopolene har selvsagt også sikret seg kontroll over de norske film-importørene. Dette har ført til at selv om USA bare står for en

liten del av verdens filmproduksjon, så er halvparten av de filmene som vises i Norge produsert i USA. Når ble det for eksempel vist en kinesisk spillefilm i Norge? Film-importørene antar nemlig bare filmer som mer eller mindre åpenlyst tjener imperialismens sak. Således ble dokumentarfilmen "Inside North Vietnam" nektet inntatt av samtlige norske importører. Takket være folkets krav og Det Norske Studentersamfund ble denne filmen allikevel vist offentlig en kort stund i Oslo, men uten norsk tekst.

Norsk politi i "krigsutstyr"

POLITIET AVSLØRER SEG.

Politiet som til stadighet har vist at det står på USA-imperialistenes side, har uttalt at filmen må vises for enhver pris "gatens parlament skal ikke være noen sensurinstans". Dette gjelder tydeligvis bare for den ene part. For ca. 5 år siden hang således Kjartan Slettebakkens protestbilde mot USA-volden i Vietnam i utstillingsmonteren ved Stortinget. Bildet gjenspeilte det norske folks syn på krigen i Vietnam på den tiden. Politiet krevde imidlertid at maleriet skulle fjernes for å hindre gateuro. Men "The Green Berets" skal vises for enhver pris - og ting tyder på at prisen vil bli svært høy.

DET NORSKE FOLK VIL AVVISE FILMEN:

Selv om Politiet og andre av statens organer går i USA-imperialismens tjeneste vil det norske folk med dets stolte anti-imperialistiske tradisjoner, kjempe mot fremvisningen av filmen, - og vi er sikre på at denne kamp vil føre fram.

Vietnams folk vinner nye seire.

Det vietnamesiske folks kamp mot USA-imperialismens 500 000 aggresjonstropper er nærmere seieren enn noensinne. Opprettinga av den provisoriske revolusjonsregjeringa innebærer at folkets brede masser er i ferd med å bygge opp sin egen administrasjon over hele Sør-Vietnam, og at den korrupte militærjuntaen i Saigon snart ikke representerer andre enn seg sjøl og sine utenlandske oppdragsgivere. Hvordan har det kunnet skje at et lite fattig folk i Asia er i stand til å beseire verdens mektigste militærmakt?

FOLKET UTFOLDER SIN STYRKE GJENNOM FOLKEKRIGEN.

Svaret finner vi ved å erkjenne folkets styrke, i dets forente kamp for frihet fra uten- og innenlandske undertrykkere. Gjennom et halvt århundre har folket i Vietnam

kjempet mot henholdsvis japanske, franske og amerikanske imperialisttropper. Gjennom den langvarige krigen, - folkekrigen, - som går ut på å forene hele folket til kamp for det felles mål, å kaste ut de fremmede inntrengere, har folket med våpen i hånd tatt opp kampen i vissheten om sin egen styrke og sin saks rettferdighet.

Imperialisttroppene derimot blir etterhvert mer og mer demoralisert, og mange av dem innser at de kjemper for en urettferdig sak. Mange amerikanske soldater i Vietnam har innsett dette. I 1967 deserterte over 40 000 amerikanske soldater, i 1968 var tallet økt til 53 000. Det vil si at det deserterer en amerikansk soldat hvert 10. minutt. Innen Saigon-regjeringens marionettstyrke er oppløsningen ennå mer fremskreden, og siste år deserterte over 1/3 av den samlede hærstyrken.

Som en følge av den desperate situasjonen som amerikanerne og den korrupte "regjeringa" i Saigon er kommet i, har de blitt tvunget til å lansere en rekke "fredsforslag" og andre initiativer.

Forts. s. 31

VIETNAM-kalendarium.

Vi har i denne oversikten konsentrert oss om de viktigste politiske og militære hendinger i perioden på bekostning av en "fra dag til dag"-dekking av krigen, slik vi tidligere gjorde.

FNL LEGGER FRAM FREDSFORSLAG

- 8/5 - Tran Bu Kiem, FNls sjefsdelegat ved Pariskonferansen, la på dagens sesjon fram et forslag i 10 punkter med sikte på en endelig løsning av Vietnam-problemet. Forslaget tar utgangspunkt i det vietnamesiske folkets fundamentale, nasjonale rettigheter, såsom uavhengighet, suverenitet, enhet og territorieell integritet slik det ble fastslått i Geneve-avtalen om Vietnam av 1954. FNL krever at USA må dra sine styrker ut av Vietnam og slår samtidig fast at det vietnamesiske folks rett til å forsvare fedrelandet er hellig.
- 13/5 - Amerikanerne frykter en ny sommer-offensiv idet frigjøringsstyrker igår gjennomførte et av sine mest omfattende artilleriangrep mot fiendtlig stillinger. I følge amerikanske militærtalsmenn blei 159 militærbase og byer angrepet. 7 provinshovedsteder og 21 distriktshovedsteder var blant angrepsmålene.
- 15/5 - Alliansen av nasjonale, demokratiske og fredselkende krefter støtter FNls 10-punktsprogram. Alliansens president påpeker at programmet er helt i tråd med den politikk "Alliansen" har fulgt det siste året.
- 19/5 - Reuter melder om alvorlige uoverensstemmelser mellom Thieu og Nixon etter sistnevntes fjernsynstale der han la fram en "fredsplan" i 8 punkter der et av punktene var "frie valg under internasjonal overvåking". Hvorvidt Nixon mente dette alvorlig, vet vi ikke, men om så var tilfelle ville dette ikke bli annet enn et valg under amerikanske bajonetter. Likevel var dette tilstrekkelig til å gi den skyggeredde Thieu panikk.

NIXON INTENSIVERER DEN KJEMISKE KRIGFØRINGA.

- 20/5 - I et kommunike fra "Komiteen mot amerikanske krigsforbrytelser i Sør-Vietnam" går det fram at USA har intensivert den kjemiske og bakteriologiske

krigføringen siden november 1968. Under president Nixon har man nådd et nytt høydepunkt. 21. april melder PEN-TAGON at man ville anvende \$ 350 millioner til produksjon av kjemiske stridsmidler i 1969, men denne påstanden blei grundig avslørt av senator Mc Carthy som påviste at en fabrikk i Maryland alene ville anvende \$ 420 millioner til dette formål i inneværende år. I de siste 6 måneder har de amerikanske gangsterne i forbindelse med "opprenskingsaksjoner" gjennomført hundrevis av konsentrerte gassangrep, og dette har ført til veldige tap av menneskeliv. Komiteen fordømmer de amerikanske krigsforbryterne og ber organisasjoner og enkeltpersoner i utlandet om å gjøre det de kan for å stoppe USAs aggresjonskrig mot Vietnams folk.

BLODBADET VED HAMBURGER HILL.

- 21/5 - Med store tap greidde amerikanske styrker igår å erobre den militært helt ubetydelige fjelltoppen A Bia nær grensen til Kambodsja etter 10 dagers blodige kamper. Under kampene har de amerikanske soldatene omdøpt fjelltoppen "Hamburger Hill", og det er innlysende for enhver at ingen av dem følte noe sterkt ønske om å få spille rollen som ketchup.
- Giai Phong melder at mer enn 1 500 amerikanske soldater fra 101. divisjon er drept eller såret ved A Bia i perioden 12. til 21. mai.
- 23/5 - Vestlige pressebyråer melder at det største ammunisjonslageret i Saigon-området blei blåst i lufta etter et FNL-angrep.

TOTAL FIASKO FOR AMERIKANERNE I DERES SISTE POLITISKE FRAMSTØT.

- 27/5 - I en artikkel i hovedorganet for Nord-Vietnams (DRV) Arbeiderparti blir Sør-Vietnams nyeste parti, "Den nasjonale sosialdemokratiske Front" stemplet som en allianse av forrædere, der farsskap-

et tydelig kan spores tilbake til USA-imperialistene. USA-imperialismen forsøker å samle så mange agenter som mulig for å styrke sin svake politiske stilling, men den nye fronten består bare av representanter for 6 politiske partier som alle er kjent for sin avhengighet av USA-imperialismen. Dette bedrøvelige resultatet av Bunkers (USAs Saigon-ambassadør) og Thieus anstrengelser har ytterligere understreket USAs fiasko og isolert Thieu-Ky-Huong-klikken enda mer enn før.

- FNL vil overholde en 48 timer lang våpenhvile for å markere Buddhas fødsel i dag.

30/5 - Revolusjonære folkekomiteer er de siste dagene dannet i Saigon-Cholon, Can Tho-byene og Can Tho, Hau Nghia, Ninh Thuan og Thu Dau Mot-provinsene. 30/5 blei en kongress avholdt i det frigjorte området rett utenfor Saigon av delegater av arbeidere, småkjøpmenn og studenter, geriljastyrker og væpnede propagandaenheter, representanter fra ulike religiøse samfunn, intelligensiaen (professorer, sakførere, journalister osv.) og forretningsfolk, - alle sammen velkjente navn i Sør-Vietnam. Giai Phong (FNLs pressebyrå) melder at enkelte av delegatene var medlemmer av marionetteadministrasjonen som nå går i oppløsning innenfra. Kongressen valgte en 7-manns revolusjonær folkekomite for Saigon-Cholon-området.

31/5 - I dag minner USA sine døde i alle kriger siden 1775. Vietnam-krigen er den krigen som har vart lengst i USAs historie, og krigen har til nå offisielt kostet 35 000 amerikanske soldater livet. At det virkelige tallet ligger langt høyere kan det ikke herske tvil om. (Se artikkel annet sted i FV.)

2/6 - Statsoverhodet i Kambodsja, Fyrst Sihanouk, støtter FNLs 10 punkter for en løsning av Vietnam-problemet i et budskap til Nguyen Huu Tho, presidenten i FNLs presidium.

MAI - EN SEIERENS MÅNED.

- I et militærkommuniké fra Folkets væpnede frigjøringsstyrker blir det gitt et slående bilde av situasjonen i Sør-Vietnam i mai. En situasjon som kjennetegnes av den nye bølgen av offensiver som blei innledet natt til 11. mai. Tilsammen er flere hundre mål i mer enn 30 byer og flere hundre mindre sentra angrepet. 65 000 fiendtlige tropper, deriblant 30 000 amerikanere og satelitt-tropper (soldater fra Korea, Thailand, Australia, New Zealand osv.) satt ut av spill. Tre amerikanske brigader, et marionetteregiment og 26 fiendtlige bataljoner sammen med tre panser-regiment og 90 kompanier er utsletta eller sterkt desimert. 1 100 militære kjøretøy, inkludert 620 tanks og andre panservogner, samt 250 artillerienheter er ødelagt. Nær 600 fly er ødelagt på bakken eller skutt ned, og 65 krigsfartøy senket eller skutt i brann. Kommunikéet slår fast med overbevisende tyngde at hvor mye USA enn anstrenger seg for å øve et maksimalt militært press på motparten, vil de ikke kunne oppnå den ønskete styrkeposisjon, og deres allerede skyhøye tapstall vil øke ytterligere. Amerikanerne og deres marionetter er nå omringet av Folkets styrker, og deres forsvarssystemer er flere steder brutt mer eller mindre sammen. Således på Saigon-fronten, der amerikanerne er tvunget til å oppgi ytre forsvarssone og trekke seg tilbake til en indre sone. USAs aggresjonspolitik er for øyeblikket preget av en rekke uforenlige bestanddeler, og kommunikéet nevner en del av disse:

USA ønsker å begrense tapstallene samtidig som man utvider og forlenger krigen.

USA ønsker å vinne en militær styrkeposisjon samtidig som deres styrker er på defensiven over hele landet.

USA vil ut av Vietnam-krigens hengemyr,

Frigjøringsstyrkene rykker seierrikt fram.

og samtidig forsøker man å gi utenverdenen inntrykk av styrke.
USA håper å kunne overføre de krigsbyrder som amerikanske soldater ikke er i stand til å bære til marionettestyrker som er i full oppløsning, både moralsk og organisatorisk.

USA ønsker å komme på offensiven samtidig som frigjøringsstyrkene har det fulle og hele initiativ på slagmarka. Kommunikéet avsluttes med en appell til Sør-Vietnams væpnede styrker og folk om å intensivere angrepene på fienden, og å bygge revolusjonære styrker under kampen slik at man kan vinne enda større seire.

5/6 - Siden 5. august 1964 fram til i dag er det skutt ned 3 294 amerikanske fly over Nord-Vietnam.

FOLKEKONGRESSEN ERKLÆRER OPPRETTELSEN AV SØR- VIETNAMS PROVISORISKE REVOLUSJONÆRE REGJERING.

8/6 Folkekongressen som blei avholdt i dagene 6., 7. og 8. juni på et sted i de frigjorte områdene besto av 88 delegater som representerte forskjellige politiske partier, nasjonaliteter, religiøse samfunn, organisasjoner, sosiale lag og enheter fra Folkets væpnede frigjøringsstyrker og frivillige ungdomsbrigader. Kongressen blei innledet av formannen i Alliansen av nasjonale, demokratiske og frædselskende krefter, Trinh Dinh Thao som talte på vegne av den forberedende komité. Nguyen Huu Tho FNLS presidie-president avla en politisk rapport på vegne av komitéen. Ut på ettermiddagen den 8. juni vedtok kongressen enstemmig den grunnleggende resolusjonen om etablering av den provisoriske, revolusjonære regjeringa og dens rådgivende organ. Kongressen godkjente alle de foreslåtte regjeringsmedlemmer, deriblant en president og tre visepresidenter. Kongressen vedtok en appell der man sier at "Sør-Vietnams folk er for fred. En fred i uavhengighet og frihet. De vil beslutsomt øke sin styrke og fortsette kampen til USA gir opp sin aggresjonspolitik og trekker alle sine og allierte styrker tilbake fra Sør-Vietnam, og respekterer det sør-vietnamesiske folkets rett til sjølbestemmelse og Vietnams folks grunnleggende nasjonale rettigheter." Ved avslutningen av sin første sesjon avgjorde Kongressens nasjonalflagg, nasjonalsang og motto for republikken. FNLS seierrike banner med den gule stjernen på rød-blå bakgrunn ble valgt som nasjonalflagg og den kjente sangen "La oss befri Sør" (Giai Phong) ble valgt til nasjonalsang for Republikken Sør-Vietnam.

Uavhengighet, demokrati, fred og nøytralitet, målet for det sør-vietnamesiske folkets kamp, blei valgt til motto for republikken. Kongressen blei avsluttet av Trinh Dinh Thao.

OFFENSIVEN ØKER I INTENSITET.

- FNL har gått til nye harde angrep mot fiendtlige stillinger over hele Sør-Vietnam. Offensiven startet natt til 5. juni. Den første natta blei over 100 fiendtlige stillinger tatt under ild. Vestlige pressebyråer melder at fram til 8. juni har over 40 byer og bysentra blitt angrepet, deriblant Saigon, Da Nang, My Tho, Hoi An, Quang Ngai, Kontum, Ban Me Thuot, Phan Thiet, Tay Ninh, Hon Quan og Hay Nghia. På Saigon-fronten var det voldsomme kamper ved provinsbyen Hon Quan, 95 km. nord for Saigon. Frigjøringsstyrkene gikk til angrep på en base som tilhører 1. brigade av "Big red one-divisjonen" (amerikansk infanteridivisjon). 500 GIs (amerikanske infanterister) blei satt ut av spill, og 30 militære kjøretøy ødelagt.

I My Tho-provinsen i Mekong-deltaet hadde fienden et tap på 1 300 i drepte og sårete de første 24 timer av offensiven.

I Tay Ninh-provinsen, nordvest for Saigon blei en "First Cavalry-base" utslattet og to marionettebataljoner sterkt desimert.

I Da Nang-regionen blei tre viktige flyplasser sterkt ødelagt og militære verft og dokker bombardert.

I de tre provinsene rundt Saigon er til sammen 2 500 fiendtlige soldater satt ut av spill og 300 US-panservogner ødelagt.

10/6 - President Nixon har på Midway-konferansen gitt etter for kravene fra president Thieu, og dermed er den fascistiske fronten atter forent.

2/6 - I en beskjedne melding fra den amerikanske overkommando i Saigon blir det innrømmet at "strategisk viktige" Hamburger Hill eller A Bia nå er oppgitt av de amerikanske styrkene. Dette må være en av de bitreste "seire" USA har vunnet i Vietnam, og kritikken i hjemlandet har vært massiv.

14/6 - Krigsdepartementet i Washington melder at 16 000 stridende skal være blant de 25 000 amerikanske soldater som skal trekkes ut av Sør-Vietnam innen utgangen av august. Nærmere undersøkelser har brakt for dagen at de 25 000 som skal trekkes tilbake tilhører "overskuddsenheter". Krigsminister Melvin Laird har vedgått at disse styrkene for en stor del består av reserve- og støtte-enheter som har oppholdt seg i Vietnam utover den regulære tjenestetid, - og derfor skulle sendes hjem likevel. Disse opplysningene stiller den stort oppslåtte amerikanske tilbaketrekkingen i et noe merkelig lys.

19/6 - Clark Clifford, amerikansk krigsminister under Johnson sier i et intervju med tidsskriftet Current Affairs at USA bør trekke seg ut av krigen på bakken i Vietnam, og som en begynnelse bør de amerikanske styrkene reduseres med 100 000 mann innen utgangen av året. En fullstendig evakuering må være avsluttet innen utgangen av 1970. Han foreslår videre at amerikanerne skal fortsette og gi "sør-vietnameserne" luftstøtte og delta i transporttjenesten. Han uttalte at amerikanernes overlegenhet i lufta vil hindre at kommunistene gjør viktige framskritt selv om presset på bakken avtar.

SAIGON-JUNTAEN FRYKTER NEWSWEEEKS AVSLØRINGER.

21/6 - Informasjonsministeriet i Saigon forbød torsdag alt salg av det amerikanske magasinet Newsweek på grunn av en artikkel der det blant annet heter:

"Det synes faktisk som om høyt plasserte sør-vietnamesere alt har begynt å tenke på det utenkelige. Kona til president Thieu kjøpte et hus i Sveits tidligere i år. Da hun reiste tilbake til Saigon etterlot hun tre barn i Roma. (Se artikkel annet sted i FV.) - Nixon uttaler at han håper å kunne slå tidligere krigsminister Cliffords forslag om å trekke 100 000 amerikanske soldater ut av Vietnam innen årets utgang.

GREEN BERETS TRUES AV UTSLETTELSE.

25/6 - Green Berets, amerikanske spesialstyrker med mord og terror som spesialitet er omringet av frigjøringsstyrker ved utposten Ben Het på grensen mot Kambodsja. Hittil har alle amerikanske forsøk på å bryte gjennom frigjøringsstyrkenes stillinger vært forgjeves.

Medlemmene i revolusjonsregjeringa.

- 1) President: Arkitekt Huynh Tan Phat.
- 2) Visepresident og innenriksminister: Dr. Phung Van Cung.
- 3) Visepresident og minister for undervisnings- og ungdomssaker: Professor Nguyen Van Kiet.
- 4) Visepresident: Nguyen Doa.
- 5) Minister ved presidentens kontor: Tran Bu Kiem.
- 6) Forsvarsminister: Tran Nam Trung.
- 7) Utenriksminister: Nguyen Thi Binh.
- 8) Innenriksminister: Dr. Phung Van Cung
- 9) Økonomi- og finansminister: Ingeniør Cao Van Bon.
- 10) Informasjons- og kulturminister: Komponisten Luu Huu Phuoc.
- 11) Minister for undervisnings- og ungdomssaker: Professor Nguyen Van Kiet.
- 12) Minister for offentlig helse, sosialsaker og krigsinvalid: Dr. Duong Quynh Hoa.
- 13) Justisminister: Truong Nhu Thang.
- 14) Viseminister ved presidentens kontor: Ung Ngoc Ky.
- 15) Vice-forsvarsministre: Dong Van Cong og Nguyen Chanh.
- 16) Vice-utenriksministre: Le Quang Chanh og Hoang Bich Son.
- 17) Vice-innenriksminister: Professor Nguyen Ngoc Thuong
- 18) Vice-økonomi- og finansminister: Nguyen Van Trieu.
- 19) Vice-informasjons- og kulturministre: Forfatteren Hoang Trong Quy (Thanh Nginh) og forfatteren Lu Phuong.

- 20) Vice-ministre for undervisnings- og ungdomssaker: Professor Le Van Chi og Ho Huu Nhut.
- 21) Vice-ministre for offentlig helse, sosialsaker og krigsinvalid: Dr. Ho Van Hue og professor Bui Thi Me.
- 22) Vice-Justisminister: Professor Le Van Tha.

President
HUYNH TAN PHAT

USA i Vietnam 1954 - 69.

GENEVE-AVTALEN.

1954 Franskmennenes 8-årige kolonikrig mot Vietnams folk fører til et endelig nederlag ved slaget ved Dien Bien Phu. Geneve-konferansen avsluttes 20. juli 1954. Denne lover Vietnams folk frihet og fred, gjennom frie valg, tilbaketrekking av alle utenlandske tropper, provisorisk oppdeling av landet i to soner, ingen utenlandske baser på Vietnams jord etc.

Men nå trer USA åpent fram som den nye aggressoren. USA, som allerede siden 1950 sendte militære rådgivere og krigsmateriell til franskmennene i Vietnam, og som i 1953 betalte 80% av de franske krigsutgiftene, nektet å underskrive Geneve-avtalen, og innen utgangen av 1954 hadde USA brutt alle Geneve-avtalens punkter.

DIEMS TERROR MOT FOLKET.

1954 - 59 I juni 1954 kommer Ngo Dinh Diem til Saigon fra USA, der han har oppholdt seg siden 1951. USA sørger for å få han innsatt som president i Sør-Vietnam, og han setter straks i gang den grusomste terror, forfølgelser mot og henrettelser av tidligere motstandsfolk fra krigen mot franskmennene. Diem-terroren rammer også andre klasser og grupper i folket: de mange nasjonale minoritetene, buddhistene, liberale intellektuelle som protesterer mot undertrykkelsen, etc.

Undertrykkelse skaper motstand. Vietnams folk fører en politisk kamp gjennom demonstrasjoner, bønneskrifter og streiker. Men forfølgelsene og henrettelsene vokste bare i omfang og grusomhet. For de vietnamesiske patriotene var det nå bare ett valg: enten dø som fluer eller å organisere motstand mot undertrykkelsen.

FNL BLIR DANNET.

1960 Den 20. desember 1960 blir derfor Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront dannet et sted i jungelen i Sør-Vietnam. Dette skjer for at den spontane væpnete motstanden mot

Diem-terroren, en motstand som etter hvert har blusset kraftigere og kraftigere opp på landsbygda fra og med 1959, bedre skulle kunne samordnes, og for at de landsbyer og distrikter som etterhvert ble frigjort, skulle få en "folkets administrasjon" som tar seg av gjenoppbyggingsarbeidet.

"SPESIAL-KRIGSTRATEGIEN"

UTVIKLES.

1961 Den 15. februar gikk de ulike militære og halvmilitære grupper som står tilsluttet Fronten, sammen og dannet Frigjøringshæren. Samtidig setter Kennedy-administrasjonen i USA i gang sin "spesialkrigsstrategi" i Vietnam. Denne strategien går kort og godt ut på at de sør-vietnamesiske marionett-styrkene ledes av amerikanske "rådgivere". I 1961 finnes det 32 000 slike "rådgivere" i Vietnam.

MOTSTANDEN I FOLKET ØKER.

1962 Motstanden mot "spesial-kriger" blir etterhvert så sterk at USA blir nødt til å opprette et eget militært hovedkvarter i landet. En kjerne på 11 500 USA-soldater må også til for å danne hovedstyrken i opprensningsaksjonene.

ØKENDE DESERTERING I MARIONETTE-HÆREN.

1963 Marionett-hæren går stadig mer i oppløsning. Dette skyldes sjølsagt det faktum at flesteparten av soldatene er blitt tvangsrekruttert blant bøndene og arbeiderne, og siden disse grupper danner kjernen i patriotbevegelsen, nekter soldatene for det meste å rette geværene mot sine egne og foretrekker i stedet å desertere. Samtidig vokser buddhistenes kamp mot undertrykkelsen i omfang og styrke.

STATSKUPPENES GULLALDER.

1964 Forråtnelsen blant Saigon-Quislingene fører til en rekke statskupp, det ene etter det andre med USA, s velsignelse. 23 000 USA-soldater finnes nå i landet. Luftkrigen mot Nord-Vietnam (DRV) starter, etter USA-provokasjonene i Tonkin-bukta. 12 amerikanske fly ble dette året skutt ned over DRV.

fange under årets største operasjon "Junction City" - som også er årets største tilbakeslag. 1067 fly skytes ned over DRV. FNL forsterker sin politiske offensiv og konsoliderer framgangen gjennom vedtakelsen av sitt nye politiske program på en ekstraordinær kongress i august.

OVERGANGEN TIL "LOKALKRIGSSTRATEGIEN"

1965 Oppløsningen i Saigon-hæren fører til "spesialkrigens" endelige fall. USA tvinges til å innrømme at aggresjonen ikke kan lykkes ved at landsmenn mobiliseres mot landsmenn, men er nødt til åpent å vise seg fram som angriperen ved innføringen av "lokalkrigs-strategien", som innebærer direkte bruk av store amerikanske troppestyrker i krigshandlingene. Opptrappinga fører til en dobling av antallet soldater i løpet av 6 måneder, og innen årets utgang var tallet 184 300.

Dette må ses på bakgrunn av at FNL, med sine offensiver og seire høsten 1964 og vinteren 1964-65, hadde tilrevet seg det militære initiativet, og nå var den part som bestemte hvor og når slagene skulle stå. FNL legger fram sin viktige 5-punkts plan for fred i Vietnam.

Luftkrigen opptrappes mot DRV som nå stadig blir bombet. B-52 bombefly og de barbariske stridsgassene, splintbombene og napalmen får også dette året sin virkelige rennessanse.

OPPTRAPPINGEN FORTSETTER.

1966 Opptrapping til 385 300 USA-soldater i landet. Store amerikanske "opprenskningsaksjoner" fører til æreløse nederlag - det mest gigantiske av dem, "Attleboro" der over 20 000 mann deltok, gir som resultat: total fiasko og 3 000 uskadeliggjorte USA-soldater. I nord blir 773 fly skutt ned dette året.

FNL PÅ FRAMMARSJ.

1967 486 000 USA-soldater i Sør-Vietnam. 11 000 drept, såret eller tatt til

TET-OFFENSIVEN KNUSER AMERIKANERNES HÅP OM MILITÆR SEIER.

1968 TET-offensiven går som en stormbølge over hele Sør-Vietnam. Folket, under ledelse av FNL, går til almen rensning og trenger USA-imperialistene tilbake mot de store byene og basene. Mellom 80 og 90% av landet er nå frigjort, til tross for at USA har over en halv million soldater i landet, og de samlede aggresjons-styrkene medregnet Saigon-hæren og tropper fra USAs Stillehavs-allierte utgjør 1,3 millioner mann. (Sør Vietnams befolkningstall ligger på 14 millioner!) Også "lokalkrigs-strategien" har nå spilt fallitt, og USA blir presset til å skifte fra å "søke opp og ødelegge" (search and destroy) til å "rense opp og holde" (clear and hold).

USA presses også til å stoppe bombingene av DRV, men samtidig intensiverer de sin krig mot Sør-Vietnam og nabolandene Laos og Thailand. FNL sender i slutten av året en delegasjon til Paris-samtalene.

DEN ENDELIGE SEIER ER NÆR:

1969

En ny vår-offensiv følger opp de store seirene fra forrige år. Denne offensiven blir betegnet som en nå kraftigere enn fjorårets ved at FNL denne gangen går til direkte angrep på alle USA-basene i landet. Store deler av Da Nang-basen - den største av dem alle - står flere dager i flammer.

I juni blir Sør-Vietnams revolusjonære regjering opprettet. Dette kommer som en naturlig følge av at flere tusen lokale og regionale revolusjonskomiteer det siste året

er blitt opprettet i de frigjorte områdene, og derav behovet for en samordnende regjering som tar seg av administrasjonen av hele det frigjorte Sør-Vietnam. Dessuten er regjeringen et klart tegn på støtte fra ytterligere grupper i Sør-Vietnam - kjernen i regjeringa er sjølsagt FNL, videre deltar den ett år gamle Alliansen av Nasjonale, Demokratiske og Fredselskende krefter, sammen med andre grupper fra det nasjonale borgerskapet. FNL-delegasjonen i Paris blir erstattet av en delegasjon fra det frigjorte Sør-Vietnams regjering.

Hva er FNL?

Gjennom norsk presse støter en daglig på begrepet "Vietcong". "Vietcong" som på vietnamesisk betyr vietnamesiske kommunister, er et amerikansk-inspirert skjellsord på Sør-vietnams Nasjonale Frigjøringsfront, - en organisasjon som består av en rekke politiske, sosiale og religiøse grupperinger med det felles mål: Å skape et fritt og uavhengig Vietnam med like rettigheter for alle landets innbyggere. Sannheten om FNL ligger fjernt fra det vrangbilde norske aviser gir oss, - der kampen mot quislinger og lakeier i intim allianse med USA-imperialismen blir framstilt som terror- og undergravningsvirksomhet.

FNL - Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront - ble dannet den 20. desember 1960. I fronten deltar 3 politiske partier, Det Radikalsosialistiske Partiet, Det Demokratiske Partiet og Folkets revolusjonære parti (kommunistene), og videre en rekke masseorganisasjoner for arbeidere, bønder, fiskere, kvinner, ungdom etc., dessuten Sør-Vietnams Fredskomite og en rekke organisasjoner for de nasjonale minoriteter og ulike religiøse grupper.

Ved dannelsen vedtok FNL et politisk program som krevde nasjonal selvbestemmelsesrett, bedre leveforhold for folket, fred og gjenforening av Vietnams to landsdeler. Siden da har FNL holdt 3 kongresser: i 1962, 1964, og 1967 da et nytt politisk program ble vedtatt. Programmet utvider og presiserer Frontens politiske grunnlag og staker ut veien til nye seire for det vietnamesiske folket. Frontens hovedoppgave er å forene hele folket, bekjempe de amerikanske aggressorene og frigjøre landet fra USA-imperialismens undertrykking. Programmet karakteriserer de amerikanske imperialistene som "utvilsomt de mest hensynsløse aggressorene historien kjenner. De saboterer Genève-avtalen av 1954, de ødelegger mulighetene for fred og sikkerhet for folkene i Indo-Kina, Sørøst-Asia og

mange andre deler av verden. Den amerikanske regjering er i dag den fremste motstanderen, ikke bare for vårt folk, men for hele menneskeheten."

FNL setter seg som sin oppgave å bygge opp et uavhengig, demokratisk, fredelig, nøytralt og progressivt Sør-Vietnam. For å nå disse mål legger Sør-Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront fram denne konkrete politikken:

- 1 Å opprette et bredt og progressivt demokratisk styre.
- 2 Bygge opp en uavhengig og selvstøttende økonomi og forbedre folkets lev vilkår.
- 3 Gjennomføre landfordelingen, gi jord til alle som dyrker den.
- 4 Bygge opp en nasjonal, demokratisk kultur og utdanningsvesen, utvikle vitenskap og utvikle et offentlig helsevesen.
- 5 Garantere arbeidernes og sivile tjenestemenns rettigheter. Sørge for arbeid til alle.
- 6 Bygge opp en sterk sørvietnamesisk hær i den hensikt å forsvare fedrelandet mot utenlandsk intervensjon
- 7 Organisere sosialunderstøttelse.
- 8 Gjennomføre likhet mellom mann og kvinne, og beskytte mor og barn.

- 9 Styrke enheten. Gjennomføre likhet overfor alle autonome nasjonaliteter og gi dem gjensidig støtte.
- 10 Respektere trosfrihet, gjennomføre likhet og gjensidig respekt for og mellom forskjellige religiøse samfunn og sekter.
- 11 Ønske soldater og offiserer fra marionett-hæren velkommen, ønske tjenestemenn i marionettadministrasjonen velkommen, human behandlinger av fanger.
- 12 Beskytte rettigheter og interesser for vietnamesiske statsborgere som oppholder seg i utlandet.
- 13 Beskytte utlendingers rett til å slå seg ned i Sør-Vietnam. Beskytte deres boliger og eiendom.

Videre vil FNL arbeide for å opprette normale forbindelser mellom Nord- og Sør-Vietnam og fortsette utviklingen fram mot en gjenforening av fedrelandet. FNL respekterer det enkelte lands nasjonale uavhengighet og vil føre en fredelig og nøytral utenrikspolitikk.

Disse målsettingene er det USA-imperialismen søker å bekjempe ved å føre sin brutale angrepskrig i Vietnam. For å drive ut de utenlandske inntrengerne og legge grunnen til et selvstendig Vietnam ble FNL's væpnede arm, Sør-Vietnams Frigjøringshær, dannet den 15. februar 1961. Hærens militære kamp er en del av kampen for frigjøring av Sør-Vietnam, den er et middel til å nå FNL's politiske mål og er underordnet FNL's politiske linje.

Den militære kampens store seire er gått hånd i hånd med seire i den politiske kampen mot USA-imperialistene og deres vietnamesiske lakeier. Militært er USA i dag fullstendig på defensiven og er presset til å finne på en eller annen lur måte å komme seg ut av Vietnam på. Politisk har de vietnamesiske patriotene klart å isolere den lille gruppen

kampen mot analfabetismen er en viktig del av Frigjøringsfrontens arbeid.

vietnamesere som direkte tjener på og er avhengige av USA's tilstedeværelse i landet, fra resten av Vietnams folk, og i dag står alle nasjonale og demokratiske krefter forent i kampen mot de amerikanske inntrengerne. Dannelsen av Sør-Vietnams Revolusjonære Regjering betyr en av de største politiske seirene i kampen for nasjonal frigjøring.

Og det er FNL som hele tida har ledet denne kampen. En gruppe patrioter som i 1960 kom sammen et sted i jungelen i Sør-vietnam, og som til sammen den gang ikke hadde mer enn tusen våpen, har utviklet seg til å bli den største og mest seierrike nasjonale frigjøringsbevegelsen verden har sett i løpet av de siste 20 år.

FULL STØTTE TIL SØR-VIETNAMS NASJONALE FRIGJØRINGSFRONT!

IV PENTAGON ER DU UTKALT TIL -

President Nixon taler om tilbaketrekking. Han har til en viss grad rett, mange soldater "trekkes" hjem fra Vietnam. Sårete, som ikke kan slåss mer. De kommer hjem på bære, ofte med skader for livet. Og de døde kommer hjem, i hærens standard-kiste, innsvøpt i det amerikanske flagget. Det har aldri kommet så mange hjem i stål-kiste fra Vietnam, som det siste året. Det offisielle tall er 35 000. En tredjedel av det samlede antall som er ført i kampene i Vietnam i alt.

I virkeligheten er tallene enda større. Tapstallene virker demoraliserende på hele folket i alminnelighet, og på soldatene i særdeleshet. Derfor angis ofte andre dødsårsaker. F.eks. har den amerikanske senatoren Stephen Young foretatt undersøkelser som viser at Pentagon skjuler de virkelige tapstall. Young hevder at 6 000 unge amerikanere hvis dødsårsak er blitt betegnet som en "ulykke", i virkeligheten er drept i kamphandlinger.

Et konkret eksempel som Young selv har under-

søkt viser dette. En ung soldat fra Ohio kom hjem i stålkiste fordi han hadde fått "solstikk". Da tilfellet ble nærmere undersøkt, viste det seg at han hadde tre kulehull i kroppen, men for de 10 000-talls amerikanske familier, ofte fra fattige hjem, som følger sin sønn, bror eller far til graven, spiller dødsårsaken mindre rolle.

De som følger kisten til graven på den kjente Arlington kirkegården i Washington får et merkelig skue. Foran dem står gravsteinene velordnet, på rekke og rad, nesten så langt øyet kan skue. Og på høyden bak kirkegården ligger forsvarsdepartementet Pentagon. "Av Pentagon er du utkalt, til....."

Før den ene soldaten er kommet under jorda er det utkalt tusener av nye til å slakte vietnamesere. På Arlington kirkegården ligger som kjent bl.a. Kennedy-brødrene - sammen med soldater hvis død de selv var ansvarlig for.

Men på Arlington begynner det å bli trangt om plassen. Nå arbeides det med å planlegge nye store gravfelt som har plass til USA-imperialismens amerikanske ofre.

Fra Vietnam kommer det en strøm av stålkister som spres over hele USA. Før kistene kommer det tre brev til de pårørende. Det ene er fra Pentagon som forsikrer at offeret ikke har vært forgjeves. Fra offerets nærmeste overordnede i Vietnam får de pårørende vite hvordan det hele gikk til..... Og endelig: Brevet fra USAs president. Han beklager at det er presidentens "tunge plikt" å utkalle unge amerikanere. Men de pårørende skal vite at "ofret....."

Begravelsesseremonien, kisten og flagget koster 250 dollar. Det er standardsummen. Med kisten kommer en offiser og en hedersvakt på sju mann. Hedersvaktene løfter sine geværer og skyter salutt. Trompeteren blåser. Og endelig, før kisten forsvinner ned i jorda, tar offiseren flagget av kisten og gir det til de pårørende som et minne.

Skygger på Mekong-elva.

NORSK PRESSE i amerikansk krigstjeneste.

FNL-aktivister i Norge påstår at norsk presse er et haleheng til USA-imperialismen, og at den direkte eller indirekte støtter USA's krig mot det vietnamesiske folk.

SJU DAGSAVISER.

Vi har i det følgende tatt for oss sju dagsaviser: Aftenposten, Arbeiderbladet, Dagbladet, Morgenbladet, Morgenposten, Nationen, og Verdens Gang. Valget av aviser er ikke tilfeldig. Aftenposten regnes idag som Høyres hovedorgan, Arbeiderbladet og Nationen representerer henholdsvis Arbeiderpartiet og Senterpartiet. Dagbladet representerer den liberale fløyen i Venstre, anført av Gunnar Garbo og Hjelge Seip.

Verdens Gang (VG) er Oslos andre store middagsavis. Morgenbladet er talerør for de innflytelsesrike mørkeblå i og til høyre for Høyre. Morgenposten er kranbygger Sverre Munckes støtteskapitalinvestering. Alle sju er blandt de største avisene i Norge og dermed viktige opinionsdannere.

Vi har valgt å se hva avisene skrev om Vietnam i uka 11. - 17. juni 1969. Denne uka er ikke tilfeldig valgt. 11. juni ble dannelser av "Sør-Vietnams provisoriske revolusjonsregjering" for første gang referert i norske aviser. Vi har tatt for oss avisenes kommentarer til regjerings-dannelsen og til andre begivenheter i Vietnam.

SØR-VIETNAMS PROVISORISKE REVOLUSJONÆRE REGJERING.

Revolusjonsregjeringa ble dannet på Folkekongressen 6. - 8. juni. Det møtte her representanter fra en rekke forskjellige organisasjoner fra hele Sør-Vietnam.

Kongressen innebar et nytt avgjørende steg framover, ikke bare ved at representanter fra så mange forskjellige organisasjoner kunne enes om en regjering, men enda mer fordi dannelsen av den revolusjonære regjeringa bekrefter at folkekrigen har nådd et nytt stadium på veien mot folkets endelige seier over inntrengere og Quislinger.

Aftenposten

Avisas artikler er hovedsaklig byråmeldinger fra NTB, AFP, Reuter, AP, klipp fra New York Times og to referater fra bladets utenlandske korrespondenter.

Aftenposten er kjent for ofte å omarbeide byråmeldinger. Hvor mye pressemeldingene fra Vietnam er omarbeidet vet vi ikke, men uttrykk som Vietcong florerer fritt og uhemmet. Bevisst kalles FNL for kommunister. Avisen bruker systematisk anførselstegn på positivt ladede ord om FNL, f. eks.: den nye kommunist-"regjering", FNLs "regjering", "befrikk område", osv.

Avisen slår stort opp en melding (som ingen av de andre aviser tør nevne) at vietnamesiske kommunister systematisk likviderer den lokale befolkning i Kambodsja. Samtidig fortelles det om terrorangrep fra FNLs side mot sykehus og sivile.

Amerikanerne gjør selvsagt ikke slike ting i Aftenposten.

Noen leder eller redaksjonell utenrikskommentar om den nye regjeringa forekommer ikke.

Arbeiderbladet

På mange måter er det et annet bilde som møter en i Arbeiderbladets spalter. Det er tydelig at avisa bestreber seg på å unngå de vanligste klisjeene à la Vietcong osv. Man snakker hele tiden om FNL-styrkene, FNL's geriljahær osv. Men går en avisa nærmere etter i sømmene vil

en fort oppdage at alle meldinger fra Sør-Vietnam er hentet fra vestlige pressebyråer som helt og holdent er avhengig av det militære amerikanske informasjonssentret i Saigon når det gjelder nyheter. Arbeiderbladet forsøker å gi leserne det inntrykk at avisa representerer noe progressivt i sin holdning til Vietnamproblemet, men vi har ennå til gode å se Arbeiderbladet referere meldinger fra Hsinhua eller Gaii Phong til erstatning for Associated Press og Reuter.

Dagbladet

Dagbladet er taust som graven. Avisen nevner i det hele tatt ikke revolusjonsregjeringa. Alt vi finner er en helsides artikkel av Sven Øste hvor han tar for seg den økonomiske situasjon i Nord-Vietnam.

Morgenbladet

Overskriftene taler for seg sjøl. Vi siterer: "Vietcong danner en revolusjonær regjering i Saigon". "Økende desertering i Vietcong". For avisa er gjennomgangsmelodien at USA trekker seg seirende tilbake.

F.B. (Frank Bjerkholt, avisas utenriksredaktør) skriver om USAs utstrakte hånd til frø: "Dette er annen gang USAs strekker fram en hånd. Den første var stansen i luftangrepene i Nord-Vietnam. Hanoi har ikke bidratt med tilsvarende ytelser." (F.B. glemmer sjøl-sagt å presisere at en "tilsvarende yttelse" fra Nord-Vietnams side måtte være å stoppe bombingene av USA. Hvordan de skulle stoppe noe de ennå ikke engang har tenkt å gi seg i kast med, må det sikkert en Frank Bjerkholt til for å forklare.)

Avisen slår stort opp 17. juni at president Thieu har fått en ny plattform "en sosialdemokratisk front" som består av 6 organisasjoner. For å sitere avisa "Foreløpig har Fronten intet program og heller ingen felles organisasjon på toppen", så selv smuler metter når bare hungeren har vart lenge nok.

NATIONEN

Nationen er for såvidt ikke særlig interessant siden den i denne uka bare formidler videre pressmeldinger fra de store byråene. Avisen tar med andre ord ikke noe eget standpunkt, men kolporterer de amerikanske byråenes krigspropaganda ufordøyd til sine lesere.

Morgenposten

NÅR SANNHETEN SKAL SIES

MORGENPOSTEN

SENTRALBOKS 41 01 00 ALBRE VIKINGEN 8 OSLO 1 POSTBOKS 9999 BATHING 2007 05 02348

GRUNNLAGT 1861

Herr Dag Nicolaysen
Maridalsveien
Oslo 4

12.6.1969

Morgenposten er reaksjonær. Om Ho Chi Minh heter det: "Utrenskning etter utrenskning har nemlig vært et av Hos viktigste redskap gjennom årene. - Til og med de som bare var nasjonalister er blitt drept under de største terrorbølgene". Morgenpostens pålitelige kilde er "US News and World Report". (Halvoffisielt organ for Pentagon.)

Om selve dannelsen av revolusjonsregjeringa siterer avisa AP under overskriften "Vietcong

danner geriljaregjering." Om hensikten med regjeringa heter det: "Observatører i Hong Kong antok at denne regjeringen bare skal sitte inntil det blir dannet en formell kommunistisk regjering i Saigon."

Også i Morgenposten trekker USA seg seirende tilbake. Det flommer reint over med drepte

"Vietcong"-soldater. De "allierte" tap er små.

I en redaksjonell kommentar (Arild Lillebø) heter det: "Vietcong-regjeringens dannelsen er en taktisk manøver, for dette er ingen regjering med legitimitet i Sør-Vietnam. Den er dannet i et forsøk på å undergrave legitimiteten til regjeringen til president Nguyen van Thieu."

Vedr.: USA og Syd Vietnam

Jeg har mottatt et udatert brev fra Dem, hvori De forsøker å redegjøre for hvorfor De er imot at USA hjelper Syd-Vietnam til å forsvare seg mot den kommunistiske aggressjon fra nord. De som driver hets mot USA i den anledning forstår, etter min mening, ikke noe av det som virkelig foregår av åndskamp i vår tid. Overbeviste kommunister har imidlertid sin religiøse tro, og den går det selvsagt ikke an å forandre. Morgenposten skal imidlertid ikke brukes til å spre mer løgnpropaganda om USA enn det allerede gjøres i flere andre aviser.

Med hilsen
MORGENPOSTEN

Sverre Munch

Vi bringer her en faksimile av et brev fra Sverre Munch, eieren av avisen med det krevende motto "Når sannheten skal sies".

Verdens Gang har en kort AP-melding om regjeringsskiftet 11. juni pluss en kort melding om at en 15-årig US-soldat er falt i Vietnam. All tiden med å plukke ut billedmateriale om diverse mer eller mindre halvpåkledd pin-ups pluss konstruering av VGs så kjente sensasjonsoverskrifter overskygger sjølsagt andre mindre vesentlige emner.

FORELØPIG KONKLUSJON.

Vi kan kort konstantere at ingen av de ovennevnte avisene støtter Vietnams folk i dets kamp mot USA-imperialismen. På forskjellige vis bidrar de alle sammen til å opprettholde USA-imperialismens kontroll over Norge.

ARBEIDERBLADET OG USA-IMPERIALISMEN.

Det er tydelig at Arbeiderbladets redaksjon har bedre "teft" enn andre avisers staber.

Amerikanerne er nå på vei ut av Vietnam. De har innsett at i framtida er FNL nødt til å

bli hovedkrafta i oppbyggingen av det nye Vietnam. Samtidig er Nixon-regjeringa redd for at det amerikanske nederlag vil styrke andre undertrykte folks kamp mot USA.

Fredsforhandlingene i Paris er en del av denne kamouflasjen - amerikanerne trekker seg ut grunnet vellykte forhandlinger og ikke på grunn av militært nederlag.

Det Nixon nå trenger er derfor ikke avis-artikler om FNL-brutalitet og amerikansk seierrikt heltemot. I så fall ville han få store vanskeligheter med å forklare hjemme og blant "allierte" hvorfor amerikanerne bare står som passive iakttagere til at folket, som har kjem-

pet på FNL's side overtar styre og stell i Sør-vietnam.

På den annen side er Tricky Dick Nixon sjølsagt heller ikke interessert i at avisene gir militært støtte til FNL. Dette ville for det første gjøre det umulig å forklare hvorfor USA fortsatt dreper i Vietnam, og en slik støtte ville nødvendigvis også innebære sterk kritikk av USA-imperialismen generelt, - noe som ville

kunne skape en enda sterkere opinion mot amerikanernes undertrykkelseskriger overalt i verden i framtida.

Konklusjonen må bli at på det nåværende stadium er amerikanerne primært interessert i artikler som er avventende, nøytrale.

MØNSTERET FRA ALGERIE-KRIGEN GÅR IGJEN.

Vi minnes i denne sammenheng historien fra frigjøringskampen i Algerie. I begynnelsen blei franskmennenes brutale undertrykkelse kalt Frankrikes "engasjement" i Algerie, og i NATO-kretser blei saka framstilt som et viktig anti-kommunistisk korstog. Opprørerne blei kalt mordere og banditter. Tida gikk og ettersom krigslykken vendte seg bort fra de franske fremmedlegionærer, blei også ordbruken i norsk presse gradvis en annen. Vi fikk en forsiktig kritikk av franskmennene, og "morderne" fikk status som "opprørere", ---inntil de på seierens dag, med fransk velsignelse, blei omtalt under sitt rette navn: Algeries nasjonale frigjøringsfront.

"EN NY TONE" -----.

Dette poenget har den sosialdemokratiske presse i Norge forstått fullt ut. De andre dagsavisene vil sikkert seinere følge opp. Vi kan derfor vente oss en roligere, mer dempet tone når det gjelder Vietnam i både borgerlige og sosialdemokratiske aviser i tida framover, - men vi må aldri glemme hva disse avisene skrev den gang USA-imperialistene trengte bastante støttespillere.

1966: ARBEIDERBLADET

GJENOPPLIVER MC CARTHYISMEN

Solidaritetskomiteen for Vietnam blei dannet i november 1965 med pasifistiske paroler som "Fred i Vietnam" og "Fred på jorden" - også i Vietnam". Dette var på et tidspunkt da amerikanerne trengte støtte-erklæringer. Man så stadig flere tegn på at opinionen organiserte seg og blei farligere. Det blei en hovedoppgave for USA-imperialismens medløpere i Norge å sette en stopper for dette.

DNA og Arbeiderbladet sto sjølsagt da som nå til øyeblikkelig tjeneste for USA-imperialismen. Taktikken var klar. Man forsøkte å gjenopplive kommunismen fra McCarthy-tiden. Partisekretær Haakon Lie med medhjelper Paul Engstad skrev, etter at flere av Arbeiderpartiets stortingsmenn hadde underskrevet programerklæringen fra Solidaritetskomiteen, et brev til alle sekretærer i partiet. Om dette brevet beretter de to herrer i et velvillig tre-spalters oppslag i Arbeiderbladet 19. mars 1966: "Vi gjorde oppmerksom på at "Solidaritetskomiteen for Vietnam" ikke hadde noe å gjøre med "Lands-

innsamlingen for Vietnam", og at den var kommet i stand etter direkte initiativ fra kommunistenes side. Vi ønsker å slå fast disse kjensgjerningene, fordi vi visste at nye henvendelser ville bli rettet til enkeltpersoner eller organisasjoner om å være med i aksjoner som skulle skaffe tilslutning til kommunistenes alternativ til løsning av tragedien i Vietnam. Vi ville slå fast enkle kjennsegninger som ingen kan benekte".

Samme Haakon Lie erklærte i norsk radio 22. mars 1966, ifølge Arbeiderbladet 23.3.66, at "Det mobiliseres til kamp mot amerikanerne, og de norske kommunistene har ikke gjort annet hver eneste dag siden 1946. Vi må ha rett til å synge ut når det fares fram under falskt flagg. Kommunistene som står som redskap for russisk utenrikspolitikk, må skaffe seg en fasade. Den tragiske Vietnam-krigen utnyttes på det groveste".

Og Arbeiderpartiets sentralstyre med Bratteli i spissen erklærte prompte: "Sentralstyret vil fraråde at våre medlemmer deltar i tverrpolitiske komiteer som kan skape indre strid." Dette var Arbeiderpartiets og Arbeiderbladets støtte til Vietnams folk da de trengte den mest.

PARTIENE STØTTER USA - IMPERIALISMEN.

Av de avisene vi har tatt for oss er 4 typiske parti-aviser. 2 befinner seg så langt til høyre i det politiske bildet, at det knapt er mulig for et politisk parti å overleve med de synspunkter disse to avisene forfekter. VG. er økonomisk avhengig av Aftenposten.

Få land har så mange typiske parti-aviser som Norge, og enda færre land har så mange partitro aviser. Særlig i valgår trer alliansen parti - avis tydelig fram. Avisene fører sjelden eller aldri en politisk kurs som bryter med parti-linja. Avisenes støtte til USA-imperialismen er derfor bare en naturlig følge av de tilsvarende partiers støtte til USA-imperialismen.

POLITIKERNE UTTALER SEG OM USA'S "ENGASJEMENT" I VIETNAM.

Alle partier fra DNA til Høyre er enige om vår utenrikspolitikk. Både DNA og borger-regjeringa har forsynt oss med utenriksministre som har uttalt seg om Vietnam: "USA tar ikke sikte på å etablere permanente baser eller noen annen form for permanent stasjonering av militære styrker på Vietnams område. USA tar ikke sikte på å øve noen varig eller permanent innflytelse på folkenes rett til selvstyre, verken i Sør-vietnam, Nord-vietnam eller i et samlet Vietnam". Jeg har inntrykk av at noen av talerne har hatt en tendens til å oppfatte USA's fremleggelse av sitt syn som en slags vær

balkamuflasje for USA's virkelige hensikter. Vi deler ikke denne oppfatning. Vi har lært gjennom vårt nære og langvarige samarbeid med USA, at det ikke er noen grunn til å tvile på tilsagn som gis av dette landet".

-John Lyng, norsk utenriksminister i FN, 4. oktober 1967, ifølge Arbeiderbladet 5.10.67. Og i en begrunnelse om hvorfor det ikke ville være riktig å yte norsk u-hjelp til Saigon. "I dette standpunkt ligger det ikke noen mangel på forståelse for den utakknemlige oppgave som Sambandsstatene så og si er blitt påtvunget av historiske omstendigheter i retning av å ivareta sikkerhetspolitiske hensyn i mange delar av verden".

- Halvard Lange, norsk utenriksminister 28. mai 1964.

Og videre: "-----frigjøringsfronten er en terroristisk bevegelse-----"

Halvard Lange, norsk eks-utenriksminister, i "Sosialistisk Perspektiv" 1968.

Og storebror i Washington er selvsagt fornøyd med hjelpen fra de norske medløpere: "Den amerikanske visepresident Hubert H. Humphrey uttalte fredag i en tale til den amerikanske redaktørforenings kongress at den amerikanske krigføring i Vietnam blir møtt med forståelse i NATO-landenes regjeringer, selv om befolkningen i disse land ikke alltid viser den samme forståelse". (Arbeiderbladet 22. april 1967.)

For fullstendighetens skyld tar vi med et par sitater til. Først det radikale alternativ i Venstre:

Om USA's krigføring i Vietnam: "Vi kan si at vi tror de bedømmer situasjonen feil. Vi forstår deres engasjement, men alt tyder på at det hele bygger på en dyp og tragisk misforståelse". Gunnar Garbo, i en innledning til debatt ved Fredskontoret i Tromsø 28 januar 1968. (Dabladet 29.1.68)

Dette var altså Garbos syn på imperialism. Hva mente han om dannelsen av Solidaritetskomiteen for Vietnam: "Personlig må jeg ta stand fra det hovedsynet som her kommer til uttrykk - det er ensidig anti-amerikansk i sin tendens, noe jeg ikke kan være med på. For her er det feil på begge sider. Jeg syns ikke Hølmekvakk kan bebreide Haakon Lie at han sendte ut sitt brev. Oppropet fra Solidaritetskomiteen er en sammenblanding av en humanitær og politisk aksjon som er å beklage". (Arbeiderbladet 23.3.66) Fra et innlegg Garbo hadde i NRK 22. mars 1966.

Gunnar Garbo var en av hovedtalerne på Vietnambevegelsens møte i april 68.

Statsminister Borten uttaler seg også om Vietnam: "Vi tror at De forente Stater ønsker å stabilisere situasjonen i Sørøst-asia. Det synes som USA i dag har gjort så mye de kan for å fremme freden.-----". Statsminister Per Borten i amerikansk TV, 17 april 1966. (Arbeiderbladet 18.4.66).

Når avisenes politiske holdning til de grader som i Norge er en funksjon av de respektive partiers politikk, kan vi ikke vente at deres holdning til USA-imperialismen endres ensidig, uavhengig av partiene. Innebarer så dette at vi i overskuelig framtid ikke kan få riktige opplysninger om hva som virkelig foregår i

SOLIDARITETSKOMITEEN FORMIDLER FNL'S SYN.

Solidaritetskomiteen for Vietnam forsøker etter beste evne å formidle videre hva vietnameserne selv forteller om krigen i Vietnam. Dette gjør vi blant annet gjennom bladet "For Vietnam". Ytterligere opplysninger kan man få ved å abonnere på det stoff FNL selv utgir, bl.a. den 14-daglige avisa "South Vietnam in Struggle" som er trykt i de frigjorte områder i Sør-vietnam, -- eller uke-avisa Vietnam Courier som gis ut hver uke i Hanoi i Nord-vietnam. I tillegg finns det flere vietnamesiske billedblader på engelsk som forteller om oppbygginga i de frigjorte områdene og om kampen mot USA-imperialismen. FNL og Nord-vietnam har også utgitt en rekke billige bøker, med et vell av opplysninger og grundige analyser av Vietnamkrigen, på engelsk og fransk. Liste over bøker og blader kan fåes hos Solidaritetskomiteen for Vietnam.

Vi forstår godt at verken den sosialdemokratiske eller den borgerlige pressa vil bringe denne rikdom av opplysninger videre, -- de har mer enn nok med å formidle USA-imperialistenes versjon av virkeligheten. Men dette skulle ikke være noen grunn til ikke å sette seg inn i det som virkelig foregår i Vietnam.

Solidaritetskomiteen for Vietnam

SOLIDARITETSKOMITEENS POLITISKE GRUNNLAG I DAG

Solidaritetskomiteen er det organiserte uttrykk for solidaritetsbevegelsen med Vietnam i det norske folk, en solidaritet som kommer

fram ved at folk kjøper våre publikasjoner, gir penger til Frigjøringsfondet og krever USA ut av Vietnam. Solidaritetskomiteen er fortroppen for solidariteten med Vietnams folk i det norske folket. Vi mener samtidig at det er nødvendig etterhvert som støtten til Vietnams folk øker, at folks politiske bevissthet heves. Følgelig legger vi vekt på å forklare den sosiale og nasjonale undertrykkelsen som er grunnen til at folk ikke bare i Vietnam, men ellers i Asia, Afrika, og Latin-Amerika gjør opprør og starter folkekriger, såleis presenterer vi og arbeider til støtte for frigjøringsrørslar over heile verden.

Videre: vi avslører USA's krig i Vietnam ikke som noen "arbeidsulykke", men påviser den amerikanske monopolkapitalens behov for kriger

og ekspansjon, dvs. USA's imperialistiske økonomiske system som Pentagon må forsvare med folkemord, napalm og militærallianser. Vi forklarer derfor også Norges lakeirolle for USA-imperialismen gjennom sitt NATO-medlemskap, og hvordan USA-kapital infiltrerer i norsk næringsliv. Det er på denne bakgrunn Solidaritetskomiteen har ei politisk målsetting som er uttrykt i disse parolene:

1. Full støtte til FNL!
2. USA ut av Vietnam!
3. Bekjemp USA-imperialismen!
4. NATO ut av Norge!

ORGANISASJON

Alle som er enige i disse parolene kan bli medlem i våre grupper og komiteer. Organisatorisk bygger komiteen på individuell tilslutning og medlemskap, fordi dette gir alle aktivister den demokratiske retten til å ta del i alt arbeid og være med på de politiske beslutninger, samt en garanti for at organisa-

SOLIDARITY WITH VIET NAM

NORWAY

On April 9, about 2,000 Norwegians held a torch demonstration in Oslo marching past the U.S. Embassy while holding high placards reading "U.S. get out of Viet Nam!"

The demonstrators distributed leaflets exposing the aggressive nature of the U.S. and its aggression in Viet Nam.

Collections of funds for Viet Nam were also organized in the country during the week.

During the week of support for Viet Nam (April 13-20) which it has initiated, the Norwegian Committee for Solidarity with Viet Nam distributed leaflets, photos and posters, and organized exhibitions and film shows introducing the Vietnamese people's fight against U.S. aggression, for national salvation and denouncing U.S. crimes against the South Vietnamese people.

Concluding the week, some 2,000 Norwegians paraded through the main streets in Oslo, shouting demanding that the U.S. stop its aggressive war in Viet Nam and withdraw its troops from South Viet Nam.

Vietnamesisk presse bringer, i motsetning til sine norske kolleger, utførlig omtale av FNL-aktivistenes arbeid. Dette klippet er hentet fra månedsbladet Solidarity....

sjonen ikke blir en politisk kasteball for partiene. Solidaritetskomiteen er såleis en folkefrontorganisasjon, en enhetsfront av folk som aktivt støtter det vietnamesiske folks frigjøringskamp og er motstandere av USA-imperialismen. Solidaritetskomiteen er en anti-imperialistisk organisasjon, fordi den tar standpunkt mot imperialismen - især den amerikanske - overalt hvor den dukker opp. Solidaritetskomiteen bekjemper såleis de kreftene i det norske samfunnet som er nært alliert med det vietnamesiske folkets fremste fiende - USA-imperialismen. Men først og fremst er komiteen en Solidaritetskomite, dvs. en organisasjon som støtter Vietnams folk. Derfor har Solidaritetskomiteen et Frigjøringsfond som samler inn penger til FNL. Disse pengene går vilkårsløst og uavkorta til deres bruk. Denne pengestøtten er ingen almisse eller u-hjelp, men det norske folks solidariske håndslag til det kjempende vietnamesiske folket, et folk som først og fremst stoler på egne krefter i sin frigjøringskamp.

Men hvorfor støtter vi akkurat Vietnams folk? Fordi Vietnams folk i dag står i frontlinja mot imperialistisk aggresjon og bærer de tynge byrdene i kampen for sosial frigjøring. Alt solidaritetsarbeid med de undertrykte folks antiimperialistiske kamp må derfor hovedsaklig dreie seg om Vietnam og Sørøst-Asia fordi der er folket nådd lengst og imperialismens grep svakest. Bare ved å konsentrere store styrker for å slå fienden bit for bit, kan heile imperialismens system tilintetgjøres og evig fred oppnås.

Seirene i den vietnamesiske folkekrigen viser veg for alle undertrykte folk!

VÅR VIRKSOMHET

For å spre opplysninger om den siste utviklinga i Vietnam, belyse USA-imperialismen, NATO-alliansen, andre frigjøringsrørsler og Vietnamarbeidets utvikling i Norge og i andre land, gir Solidaritetskomiteen ut et eget blad For Vietnam som stadig øker opplaget; siste nummer (1-69) er blitt solgt i 15 000 eksemplarer. En av de konkrete oppgavene til norske Vietnamaktivister er foruten utdeling av løpesedler og brosjyrer, spredning av dette bladet, fra stands (stående demonstrasjoner), på møter, ved dørsalg o.l. - Men aktivister og medlemmer deltar også i studiearbeidet gjennom sine lokale FNL-grupper, som tar opp Vietnams historie, FNL, USA-imperialismen, folkekrigen, Vietnam-arbeidet, samarbeidet USA-Sovjet m.m. Denne innadretta virksomheten tjener til å befeste folkefronten i Vietnam-arbeidet, ideologisk og politisk, og er ei viktig forutsetning for de stadig mer vellykka utadretta aksjonene, slik som Vietnam-ukene. Den tredje Vietnam-uka fra 14.-20. april i år var et godt bevis på framgangen i Solidaritetskomiteens arbeid. Aldri har det vært arrangement på så mange steder som i denne uka. Vietnamukenes hensikt er først og fremst å manifestere det norske folks solidaritet med det kjempende og seirende vietnamesiske folket, øke støtten til FNL ved å samle inn penger til Frigjøringsfondet og å belyse alle sider ved Vietnam-krigen gjennom salg av vårt materiell.

Slutt opp om Vietnam-arbeidet og dann FNL-grupper!

FNL seirer!

I VIETNAMUKENE ER DET STOR AKTIVITET OVER HELE LANDET: BILDET ER FRA HALDEN.

Rottene forlater det synkende skipet.

I følge det amerikanske nyhetsbladet Newsweek hersker det i dag den rene oppbruddsstemning blant facistene i Sør-Vietnam.

Bladet skriver innledningsvis:

"For politikere som er opptatt med å løse problemene kan det se ut som om slutten på Vietnamkrigen ligger langt inn i framtida, men mange av Sør-Vietnams mer velstående og fornemme borgere er ikke så sikre på dette, og de har allerede tatt skritt for å sikre seg mot det som vil skje etter krigen. Flere hundrede av dem har allerede rømt ut av landet til Europa eller USA....." "Når krigen er slutt, vil det bli en koalisjonsregjering", forklarer en student ved Saigon-universitetet. "Da vil kommunistene være her og det vil ødelegge det Sør-Vietnam vi alle elsker så høyt. Derfor ønsker vi å komme oss unna."

Antall utstedte pass og utreisestillatelser steg med 60% siste år og av 400 personer som forlater Vietnam som turister ukentlig, vil over halvparten aldri vende tilbake til hjemlandet. De som nektes visum betaler kjempestore summer for å bli smuglet ut. Regjeringstalsmenn i Saigon nekter å gi nøyaktige opplysninger om hvor mange som har forlatt landet, - - eller som en embetsmann i innenriksdepartementet uttrykte det da Newsweek stilte ham spørsmålet: "Hvis noen i mitt departement skulle frigi oppgaver over antall vietnamesere som har slått seg ned utenlands for godt, ville det bli en skandale," og la han til "det ville dessuten sansynligvis ødelegge mine egne sjanser til å komme ut av landet."

Alle metoder tas ibruk for å slippe unna det de frykter mest: fred i Vietnam. I teorien er det praktisk talt umulig å slippe ut, og pass og visum utstedes bare etter omfattende undersøkelser og dessuten må en regne med å betale en skyhøy avgift. Som regel står det ikke på penger for disse folka, som har profitert enormt på det vietnamesiske folks lidelser og følgelig fins det alltid veier ut av landet for den som er villig til å betale hva det koster. Et velstående ektepar betalte nylig \$ 16.700 for å få sin sønn ut av landet. Ungdom i vernepliktstig alder får ikke slippe ut, uten at to militær-offiserer med høyere grad enn major, undertegner en erklæring der de garanterer at vedkommende vil vende tilbake. "Regjeringen er paranoid" sa en ung vietnameser til Newsweek, "de er redd for at alle vil reise for godt dersom de får en sjanse." Med "alle" mener han her tydeligvis alle juntatilhengere, og vi kan så godt forstå deres bekymringer. I framtidas Vietnam vil det ikke være særlig plass for den

Redde seg den som kan.

aktivitet de hittil har drevet.

"Det som gjør en forbanna" sa en ung mann "er at de folka som ikke lar oss reise er de første til å stikke av når tida kommer. Vi vet alle at de har bank-konti i Europa, og at ungene deres studerer utenlands." Her berører han et ømt punkt og Newsweek avslører at kona til president Thieu har kjøpt hus i Sveits og da hun vendte tilbake til Saigon etterlot hun tre barn i Roma. Denne meldingen blei straks dementert på det kraftigste i Saigon, men annet var det ikke å vente. Dette ville ikke akkurat bidratt til å stive opp junta-tilhengernes moral, og følgelig blei like godt det nummeret av Newsweek totalforbudt i Sør-Vietnam. Det er i denne forbindelse viktig å ha klart for seg at Newsweek på ingen måte stiller seg negativt til amerikansk utenrikspolitikk i sin alminnelighet.

Flere sør-vietnamesiske embetsmenn på of- fesielt oppdrag utenlands har besluttet ikke å vende tilbake. En av dem er tidligere informasjonsminister Phan Xuam Thai som ble sendt til Frankrike som observatør ved Parisforhandlingene. Da han fikk ordre om å vende tilbake til Saigon, forsvant han plutselig. Han jobber nå som kelner i Paris. Dette er et eksempel blant en rekke liknende som kunne nevnes i denne forbindelse, men dette skulle likevel være tilstrekkelig til at vi kan danne oss et bilde av den fredsfruktende som nå behersker visse reaksjonære kretser i Sør-Vietnam. For disse er krig ensbetydende med profitt og velstand. Fred er det motsatte. Derfor hilser vi deres flukt med glede og ser i det et sikkert tegn på at det vietnamesiske folket står nær den endelige seier mot utenlandsk intervensjon og innenlandsk reaksjon.

Tregeværet i PHU YEN.

Da en geriljagruppe ble organisert i 1963 i en landsby i Phyl Yen-provinsen fantes det ikke et eneste gevær der. Spørsmålet var: Hvordan skal vi skaffe oss våpen? Alle tenkte seg godt om for å komme på en god ide.

Et medlem av gruppen, Nguyen Tien Hung laget en maskinpistol av tre. Da han viste den til sine kamerater ble han møtt av et gapskratt. Noen mente at den liknet en virkelig maskinpistol, mens andre spurte hva den skulle tjene til når den bare liknet. Dersom man ikke drepte fienden ville det være umulig å skaffe seg våpen. Hung svarte at dersom geriljaen gikk inn i en "strategisk landsby" eller noe annet sted i ly av mørket, så kunne de true med tregeværet og fienden ville etter all sannsynlighet overgi seg av redsel for å miste livet. En kveld, noe senere, stoppet Hung og hans våpenbrødre et jernbanetog ved å legge steiner på skinnene. De tok sju fiender, inklusive en løytnant, til fange. De brukte tregeværet til å true med, og ved denne aksjonen fikk de fatt i 6 geværer og en pistol.

Neste gang smøg de seg inn på en jernbanestasjon. Med trepistolen tvang de betjeningen til å utlevere verktøy slik at geriljagruppa kunne bryte opp skinnene. De tok med seg verktøyet og saboterte et av fiendens militære tog.

Etter dette brukte de leketøyspistolen til å ta flere av marionettregimets represen-

tanter i landsbyen til fange. Alt i alt erobret Hung og hans kamerater 30 skytevåpen ved hjelp av tre-maskinpistolen.

Sammen med de fortsatte seirene over hele Sør-Vietnam i krigen mot USAs aggresjon og for nasjonal frigjøring har Hungs geriljagruppe stadig vokst i styrke. Da deres tre-maskinpistol ble vist fram ved et møte i midtre Trung Bo roste alle de tilstedeværende kamerater Hung og hans gruppe for deres oppfinnsomhet og mot.

JAPAN - kampen mot USA-imperialismen vokser i styrke.

Inntil 1945 hadde Japan ei rekke regjeringer som var fra autoritære til åpent fascistiske. Da Japan ble okkupert av USA i 1945, skulle landet demokratiseres ifølge amerikanerne. Endel demokratiske reformer var virkelig også planlagt. F.eks. ble det i den nye japanske grunnloven fra 1946 tatt med en paragraf, som uttrykkelig slo fast, at det for all framtid skulle være forbudt for landet å opprette noen ny hær i den ene eller annen form. Videre besluttet okkupasjonsmakta, at levestandarden i Japan skulle senkes til under det laveste nivå i noe land som var okkupert av Japan under den andre verdenskrigen. For å oppnå dette skulle landets industri demonteres og sendes til Japans tidligere ofre. Omkring 30% av denne demonteringa ble gjennomført, av dette ble omlag halvparten sendt til England, resten til Chiang Kai-Shek

Videre skulle de store konsernene brytes opp. Det ble samla ei liste på omlag 1200 firma, som skulle oppløyses. Reint praktisk skulle dette ordnes av en komite, bestående av 5 framstående amerikanske forretningsmenn. Etterhvert ble denne lista redusert til bare 19 konsern, og da 9 av dem var oppløyst, fant komiteen ut at dette var nok.

Alt i 1945 hadde de amerikanske væpna styrkene sikra seg store områder til baser. Disse base- ne ble et viktig ledd i USAs globale strategi. Dette ble kraftig understreka i Koreakrigen, da Japan tjente som hovedforsyningsbase for de amerikanske troppene. Okinawa ble også en viktig lagringsplass for atomvåpen, og er det fortsatt.

Ganske snart etter at krigen var over, tok USA til å satse på reaksjonære herskere i de for-

skjellige asiatiske landa, for dermed bedre å verne sine økonomiske interesser. Chiang Kai-Shek i Kina, Bao Dai i Vietnam, Syngman Rhee i Korea og Sarit i Thailand var typiske for denne linja. Disse typene fikk store mengder militærmateriell og amerikanske "rådgivere" for dermed å kunne undertrykke folket mer effektivt.

Japan var et spesielt problem for USA. I den japanske grunnloven (skrevet av general Mc Arthurs personlige stab på 14 dager), var det uttrykkelig forbudt å gjenopprette noen japansk krigsmakt, samt å innføre noen form for verneplikt. Dette ble løst på følgende måte: I tillegg til det ordinære politiet ble det oppretta såkalte "sølvforsvarsstyrker". Dette ble søa begynnelsen av framstilt som et litt tyngre utstyrt politi, men var i virkeligheten en regulær hær, marine og flyvåpen. I de senere åra har utgiftene til denne "sjølforsvars hæren" auka kraftig, og nylig ble "sjølforsvarskontoret" omgjort til et regulært forsvarsdepartement. USA oppfordrer nå åpent Japan til å spille sin rolle som stormakt i Sørøst-Asia, og nylig var en større japansk låte-avdelning på "besøk" i ei rekke sørøstasiatiske havner. Den japanske "sjølforsvarshæren" har mange trekk felles med det tyske Reichswehr fra mellomkrigstida. Her som der bygger de på verva personell. Disse får ei meget grundig utdanning, og kan uten videre overta jobber som befal i en vernepliktig hær. Det er såleis ingen praktiske hindringer i vegen for at Japan på ny kan stille en millionhær på beina, slik som det skjedde i Tyskland i slutten av 30-åra. Hand i hand med dette øker presset fra den japanske regjeringa i militærisk retning. De nye lærebøkene for barne- og ungdomsskolen framstiller den japanske krigføringa under siste krig i rosende ordelag og som ei "frigjøring" av koloniene i Sørøst-Asia.

Det japanske folket har sterke tradisjoner i kampen mot militarisering og høyredreining. Motstanden mot Koreakrigen i Japan var sterk og utholdende. USA-styrkene hadde stadig vanskeligheter med transporten av krigsvikstige varer. I 1959-60 raste voldsomme demonstrasjoner mot den japansk-amerikanske "sikkerhetspakten", som er det legale grunnlaget for at USA okkuperer store deler av japansk jord og lagrer atomvåpen der.

Utover 60-åra har kampen mot reaksjon, militarisme og undertrykkelse vokst seg stadig sterkere. Året 1968 var et nytt høydepunkt i denne kampen. Massene lar seg ikke passivt mishandle, men tar aktivt og militant igjen når de blir angrepet av politiet. Mange ganger har politiet blitt jaget på flukt. Tidlig i 1968 ble "sjølforsvarskontoret" stormet av patriotisk ungdom. Disse brøt gjennom sperringene av politi og tropper og knuste bl.a. telefonsentralen til det "sentrale telekommunikasjonssentret for basene". De heiste et rødt flagg over porten til "Kontoret" og vegene ble dekket med slagord retta mot "sikkerhetspakten".

I lengre tid har regjeringa, i nært samarbeid med USA, planlagt å bygge en ny "Internasjonal lufthavn" for Tokio. Denne flyplassen kan samtidig brukes av de mest moderne militærfly, som krever lang rullebane. For å bygge denne flyplassen, er det planlagt å rive

landsbyen Sanrizuka. Innbyggerne i denne landsbyen har satt seg kraftig til motværge mot denne planen. Hjulpet av progressive arbeidere og studenter har de bygd vaktårn og forskjellige sperringer rundt byen, og straks representanter fra myndighetene, i form av opprørspoliti, viser seg, blir det slått alarm. Hele landsbyen blir deretter mobilisert på meget kort tid, og er klar til kamp mot undertrykkene. Flere konfrontasjoner med myndighetene har funnet sted, og innbyggerne i Sanrizuka har gått seierrike ut av kampen hver gang.

Studentrørsla i Japan har utvikla seg kraftig i det siste.

I 1968 var det kamper i stor målestokk på over 60 universiteter i hele landet. Kampen retter seg mot det reaksjonære undervisningssystemet og mot universitetsledelsens samarbeid med ymse reaksjonære amerikanske institusjoner.

På alle områder vokser motstanden mot USA-imperialsmen.

30 juni i år arrangerte bønder i landsbyen Oshino en stor protestdemonstrasjon innenfor amerikansk militært område ved Kitafuji, for å kreve tilbake landområder, som USA-imperialistene hadde beslaglagt. Slike meldinger kommer stadig oftere, og viser oss at det japanske folk er fast besluttet på å bekjempe USA-imperialismen og dens lokale løpegutter, det reaksjonære Sato-regimet.

SAIGON-REGJERINGAS

"FREDSFORSLAG" AVVISES.

Thieu-Ky-Huong-regimet har lansert en rekke forslag om å opprette kontakt med Sør-Vietnams nasjonale frigjøringsfront, men alle er blitt kategorisk avvist. Årsaken er enkel. Quislingene i Saigon representerer som før nevnt ingen andre enn seg sjøl. Deres eneste hensikt er å forsøke å vende folks oppmerksomhet bort fra deres egen håpløse stilling og på den måten skaffe seg selv et pusterom for seinere å intensivere aggresjonen. Det vietnamesiske folk, under frigjøringsfrontens ledelse, er imidlertid ikke villig til å gi dem noen taktiske fordeler. Det er derfor ikke overraskende at det amerikanske nyhetsmagasinet Newsweek nylig avslørte at topplederne innen Saigon-regimet hadde forberedt retretten og blant annet plassert sine enorme private formuer i sveitsiske banker og gått til innkjøp av store eiendommer i utlandet.

AMERIKANERNE FORSØKER Å TREKKE SEG UT AV HENGEMYRA.

Den samme realismen preger også amerikanernes nye taktikk i Sør-Vietnam. Mens de amerikanske lederne før Tet-offensiven i fjor snakket om sine "forpliktelser" overfor Sør-Vietnam, og sendte over en halv million soldater, har de nå begynt å tale om å "vietnamisere" krigen. Det vil si at USA skal trekke troppene gradvis tilbake og overlate kamp-aktiviteten til marionettetroppene. Vi må da spørre oss hvordan de demoraliserte marionettetroppene skulle kunne vinne en krig som amerikanske leie-tropper har tapt. Hvordan skulle disse kunne gjenerobre de militære posisjoner som amerikanerne måtte oppgi under fjorårets Tet-offensiv og årets våroffensiv?

En annen sak er at president Nixons første beslutning i samband med den nye strategien ikke er særlig overbevisende. Den stort oppskrytте beslutningen om å trekke ut 25 000 mann imponerer ikke noen. Det ble ikke oppgitt hvilke avdelinger som skal trekkes tilbake, - og blant 500 000 er det mange å ta av. For eksempel ved å rasjonalisere det enorme forsyningsapparatet. Dessuten er antallet mindre enn siste års dødsofre som ligger på omlag 35 000.

Presset på slagmarka i Vietnam, fra opinionen ute og hjemme, og fra de amerikanske styrkene i Vietnam der det stadig forekommer desertering og opprør, gjør situasjonen meget ugunstig for den amerikanske imperialismen.

DOMMEDAGSKLOKKER FOR USA-IMPERIALISMEN I VIETNAM.

Det er på denne bakgrunn vi må vurdere nyheten om dannelsen av Sør-Vietnams provisoriske, revolusjonære regjering. Dette er en sær viktig begivenhet som innvarsler begynnelsen på slutten for amerikanerne og deres lokale håndlangere i Saigon. Den nye regjeringa er en helt naturlig konsekvens av de store seire FNL har vunnet politisk og militært siden Tet-offensiven ifjor. Siden den gang er folkemakta utbygd overalt i de frigjorte områdene fra små landsbyråd til revolusjonære folkekomitéer på provinsplanet. På alle felter har folket sjøl tatt ledelsen og kastet av seg åket fra fortida. Folkekongressen som blei avholdt 6. - 8. juni, et sted i de frigjorte områdene, gjennomgikk og sammenfattet den politiske og militære situasjonen og kom til det resultat at tida var moden for opprettelsen av en provisorisk, revolusjonær regjering.

Det er denne regjeringa som i dag representerer folket i Sør-Vietnam. Straks nyheten blei kjent utenlands gikk en rekke progressive regjeringer til det skritt å anerkjenne revolusjonsregjeringa. Fram til 1. juli hadde 21 regjeringer vedtatt å opprette forbindelser med republikken Sør-Vietnam.

ANERKJENN

REVOLUSJONSREGJERINGA!

Såleis kan diskusjonen sammenfattes med følgende: Det vietnamesiske folket vinner nye seire. USA-imperialismen og dens lakeier går mot sitt endelige nederlag!

I denne situasjonen krever vi at den norske regjeringa bryter alle forbindelser med fascist-juntaen i Saigon og anerkjenner Sør-Vietnams provisoriske revolusjonære regjering.

START NYE FNL-GRUPPER!

Skriv til Solidaritetskomiteen for Vietnam Boks 558, Oslo Sentrum.

for vietnam

Utgitt av Solidaritetskomiteen for Vietnam.
Ansv. red: Øystein Johansen.
Redaksjonens adresse:
Boks 558, Oslo sentrum.
Tlf: 20 76 84.

Innholdet i bladet kan siteres fritt, med eller uten kildeangivelse.

FOR VIETNAM utkommer med 5-6 nummer i 1969. Et årsabonnement omfatter også andre trykksaker utgitt av Solidaritetskomiteen, bl.a. VIETNAMNYHETER, og koster kr. 15.- Beløpet sendes inn på Solidaritetskomiteens postgirokonto nr. 20 29 81. Merk talongen hva beløpet gjelder.

I dette nummer:

Telegram fra FNL.....	s. 2
Solidaritetskomiteen hilser revolusjonsregjeringa.....	s. 2
USA-imperialismen øker sin innflytelse i Norge.....	s. 3
Green Berets - hån mot det norske folk.....	s.11
Vietnams folk vinner nye seire.....	s.12
Vietnamkalendarium.....	s.13
Medlemmene i revolusjonsregjeringa.....	s.16
USA i Vietnam.....	s.17
Hva er FNL.....	s.19
Av Pentagon er du utkalt, til -.....	s.20
Norsk presse i amerikansk krigstjeneste.....	s.21
Solidaritetskomiteen for Vietnam.....	s.26
Rottene forlater det synkende skipet.....	s.28
Tregeværet i Phu Yen.....	s.29
Japan - kampen mot USA-imperialismen vokser i styrke.....	s.29

Følgende har vært med og utarbeidet artiklene i dette nummeret:

Harald Dahl, Odd Erik Germundson, Øystein Johansen, Svein Johnsen, Einar Knudsen, Kjersti Krog, Dag Nicolaisen og Henrik Schjerve.

SUFTRYKK * OSLO 1969

Gi penger til FNL!

FRIGJØRINGSFONDET

Boks 558, Oslo sentrum.

POSTGIRO

20 50 32